

Εβδομάς

ΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑΙ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1930.

ΑΡ. 118.

9.1.30

Μαίρη Μπράϊαν

ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ 'ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ!

Παρασκευαζόμε-
να συμφώνως με
συνταγήν ύφιστα-
μένην από εβδομή-
κοντα ἐτών, ἡ Κρέ-
μα ἡ Πούδρα καὶ
δ Σάπων

SIMON

εἶναι διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα ἐξόχως ἐν-
εργετικά.

CRÈME SIMON

Θέλετε νὰ κάμετε οἰκονομίαν;

Νὰ βάζετε μόνον Σας τὰ περυσί-
νά σας φορέματα με γερμανικὰς
βαφὰς μαρκὰς

▷ ARTI ◁

καὶ δὲ γίνονται ἐντελὲς καὶ νεύρια.
Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ
Ἐμπορικά καὶ φαρμ. τῆς συνοικίας
Σας εἰς 60 μεδέρνους χρωματισμοὺς.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης
Ἀθῆναι Λέκκα 21α

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

"Concert,"

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον
ἐντασιν καὶ διαύγειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅ,τι
ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον "Concert,"
εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύν-
τροφος κάθε σπιτιοῦ

Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη
Ἀθῆναι Λέκκα 21α

ΣΛΟΑΝ

Ὁ
χειμῶνας δὲ
περάσῃ, χωρὶς πόνου,
κρυολογήματα, ρευματι-
σμοὺς καὶ ἰσχυαλγίας,
ἂν ἔχετε σπῆτι σας ἓνα
φιαλίδιον Σλόαν

Ἀνδρες καὶ γυναῖκες Ἀνανεωθῆτε μετὰ τὰ δισκία **OKASA** Μοναδικὸν ἐναντίον:
Νευρασθενείας πάσης φύσεως, ἀνικανότητος, ἀταξίας ἐμμήνων, ὑστερισμοῦ.

Δισκία ἐπάγουρα διὰ τοὺς ἄνδρας, Δισκία ἐπύχουσα διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐδρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη: **ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΧ** Ἐδραγελιοστρίας 7, ΑΘΗΝΑΙ

Διὰ Μακεδονίαν — Θράκην: **Ι. ΜΠΗΤΣΟΣ**. Ἐρμού 21 Θεοφάνει. Ζητήσατε ὁδηγίας.

Μοναδικὴ Ἑγγύησις τῆς σοβαρᾶς καὶ ἀθορύβου ἐργασίας τῆς
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ εἶναι ἡ ἐπιτυχία
τῶν παρ' αὐτῆς ἐπιτευχθέντων μέχρι τοῦδε συνοικισίων.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΟΔΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 4α

ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφ. 52—63

Ὑφαι Γραφείου 3—8

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοτὰρ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Α. Ἀγγλίας 1
Ἐξέμηνοι κατ' ἀνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2½

« υλλογική κοίερί! »

τερα μετὰ τῆς χαριτωμένης συμπολιτισσῆς μου.
Καὶ ἐξηγοῦμαι:

Ἄν σήμερα ἀναγκάστηκα νὰ ἀφιερῶσω τὴν
σελίδα μου στοὺς σκύλους εἶναι γιὰ τὴν τῆς τε-
λευταίας αὐτῆς μέρες μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῶν
ἐορτῶν, σ' ὅποιον σπῆτι καὶ ἂν πῆγα, δὲν ἄκουσα
τίποτε ἄλλο παρὰ «συζητήσεις», «κουβεντοῦ-
λες», «κοιροῖς» ποὺ περιστρέφονταν γύρω ἀπὸ
ἓνα καὶ μόνο θέμα. . . τὴν «σκυλλολογίαν» —
ἂς μοῦ συγγωρεῖσιν ἡ κυρία τὴν μπανάλ αὐ-
τὴν ὀνομασίαν ποὺ δίδω στὴς τόσο χαριτωμέ-
νες καὶ μετὰ τὴν ἀγάπην καὶ τρυφερότητα
διαμεμφεῖσες συζητήσεις τους.

Ὁμολογῶ, πὺς τὴν πρώτη φορὰ ποὺ βοήθη-
κα ὑποχρεωμένος νὰ ἀκούω ἐπὶ δύο ὧρες συνε-
χῶς τὴν ἀπαρίθμηση τῶν προτερημάτων, τὰ
«εραβοῖς» παχυνθῆναι, τὰ φαγιά, τῆς συνήθους
τῶν σκύλων ποὺ ἀνῆκαν στὴς κυρίες καὶ δε-
σποινίδες τοῦ φιλικοῦ σπιτιοῦ, τὸ πρῶτον δὲν
μοῦ ἔκανε καὶ τὴν ἐντύπωσιν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, σκέψαμαι, θὰ πρόκειται
νὰ ἰδρῶσιν κανένα σὺλλογον παρεμφερῆ καὶ
προσπαθῶν ἀπαριθμῶντες τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ
τὴν κατοχὴν τῶν σκύλων, τὴν ῥάτσα τους
καὶ τὴν ἐξαιρετικότητά τους, νὰ ἐξασφαλίσουν
ὑπὲρ ἑαυτῶν περισσοτέρως πιθανότητάς διὰ
τὴν ὑφασπαγὴν τῶν τίτλων τῶν μελῶν τοῦ
πρώτου Διοικητικοῦ συμβουλίου.

Μήπως ἄλλωστε δὲν γίνεται τὸ ἴδιο παντοῦ
καὶ πάντοτε. Ἀποφασίζουσιν λίγοι ἄνθρωποι νὰ
φτιάξουν κάτι, καὶ ἡμέσως ἀπὸ τοῦτον τὴν
πρώτη ἀπόφασιν, ἐνθ' ὅσον ὅλοι τοὺς ἐκόπτοντο
γιὰ τὸ κοινὸν συμφέρον καὶ ἐσπεύδαν νὰ δηλώ-
σουν ὅτι αὐτοὶ παραποινοῦνται οὔτε ἀποβλέπουν σὲ
κανένα τίτλον, ἡμέσως γυρίζουν τὰ πλάγια, καὶ ἀρ-
χίζει ὁ ἕνας νὰ λέη πὺς ἔχει παράσημο, ὁ ἄλ-
λος πὺς ἔχει ἄλλο.

γραμματεῖς, σύμβουλοι, καὶ ἂν συμπλη-
ρωθῇ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, νὰ προστεθῇ
καὶ ἄλλη θέσις γι' αὐτόν.

Ἀλλὰ ἂς σταματήσουμε. Ἐφύγαμε ἀπ' τὸ
θέμα μας. Τὴν πρώτη λοιπὸν φορὰ τὸ πρῶτον
δὲν με ξάφνιασε καὶ τόσο. Τὴν δευτέρῃ ὁμῶς
καὶ τὴν τρίτῃ, ἄρχισα καὶ νὰ καταλαβαῖν
πὺς κατὰ τὸ ἔκτακτον θὰ συνέβαινε, ποὺ ἐγὼ δὲν
τὸ εἶχα πάρῃ μυρωδιά.

Καὶ τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ τοῦ ἐκτάκτου μοῦ τὴν
ἔδωσε τῆς προάλλες καὶ χαριτόβουτος καὶ καλ-
λίκνημος δεσποινίς.

— Δὲν μοῦ λέτε, δεσποινίς, τὴν ῥώτησα, τί
σὰς ἔπαισε ὅλους τώρα τελευταῖα καὶ συζητᾷτε
τόσον πολὺ γιὰ σκύλους. . .

Αὐτὴ γύρισε καὶ με κατέβλεπε περίεργα. Στὸ
κεφάλαιόν της ἀσφαλῶς θὰ τῆς γεννήθηκε με-
γαλειότης ἐκπλήξι γιὰ τὴν ἐρώτησίν μου αὐτή,
παρὰ ἂν τῆς ἔλεγα ὅτι κατέβλεπε ἀπ' τὴν Πε-
λὴν.

— Μὰ ἀγαπητέ μου κύριε, δὲν ἔχετε σείς
καμιά ῥάτσα;

Ὁμολογῶ δεσποινίς, πὺς ἴσαμε σήμερα

ἤξερα, πὺς ῥάτσα ἔχουν μόνο οἱ ἄνθρωποι.
Αὐτὴ συνέφρασε τὰ χεῖλιά της ἀνδραγαθῶς.
Καταλάβαινα πὺς ἐξέπαισε στὰ μάτια της, πὺς
ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ καταδεχθῇ νὰ μοῦ
ἀπαντήσῃ.

— Μὰ ποῦ ζῆτε λοιπόν;
— Στὴν Ἀθήναι, δεσποινίς. . .
— Καὶ δὲν ἔχετε κανένα σκύλον;
— Σὰς εἶπα πὺς ὄχι.

— Νὰ φροντίζετε τότε νὰ πάρετε καὶ ἐμεῖς.
Σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ βοηθῇ σὲ τίποτε χωρὶς
νὰ ἔχει ἓνα λυκόσκυλλο, μὰ κυρία μου, τὴν
ὥς «εὐκαιρίαν».

Ὅποτε με συμβουλευετὲ νὰ ἀγοράσω ἓνα
λυκόσκυλλο;

Τὸ μάτι τῆς δεσποινίδος ἔλαμψεν ἀπὸ
χαρὰ. Ἐγὼν ἡμέσως διαπραγματεύσασαι καὶ μοῦ
ζουλοῦναι κυριολεκτικὰ τὸ κεφάλαιόν της ἀπαρίθ-
μῶν τὰς μου ὀνόματα, ῥάτσας, διεκδικήσεις.

Αὐτὴ εἶπε ἓνα δαγέζικο θηλυκὸ. Με παρο-
κάλεσε νὰ ἀγοράσω ἐγὼ ἓνα ἀσυντακτικόν. Ἐγὼ
θὰ μπορούσα νὰ συμπεθευώσω. Τῆς τὸ
ὑποσχέθηκα. Ἀσυντακτικὸς ὁμῶς, ἔκρινεν τὴν στιγ-
μὴ δὲν φανταζόμηναι τί ὑποχρεώσεις καὶ σκο-
τούρες θὰ μοῦ γεννοῦντο στὸ κεφάλαιόν της ὑπο-
σχέσασαι. Ἀλλοῦτάκα θὰ φαινόμηναι ἐπι-
φυλακτικώτερος.

Φορὰ ὁμῶς ἂν γίνετο, γίνετο! Ὑπάρχει νὰ
ἔχω τὸ ἀσυντακτικὸν δαγέζικον. Ἐγὼ ἀνοίξω ἂν
ἐπιλογασαί μετὰ τὸ ἔξωτερον, τὸ ἐσωτερικόν
τῆς Ἑλλάδος καὶ μετὰ τὴν δεσποινίδα, ποὺ καὶ
τὴν μοῦ ζήτη νεότερα.

Τὸ μόνο εὐχάριστον, στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ὅλη,
εἶναι πὺς ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην, εἶναι καὶ ἐγὼ
— ἔτσι καὶ ἂν δὲν τὸ πῆρα ἄνωμα — σὶν τὸ
πὺς, λαμβάνω μέρος στὴς «σκυλλολογικὰς
κοίροισι», με ὁποῖον τὴ γνώμην μου, τὴν ἀπόψιν
καὶ σπεύδω πάντοτε νὰ πῶ, σχετικά μετὰ τὰ διὰ
φορὰ ἐπὶ τὴν καὶ ῥωπὰ θέματα γύρω ἀπ'
τὴν καταγωγή, τὴν ἡλικίαν, τὴν ἐκπαίδευσιν,
τὸ καὶ καὶ τὸ ἐν γένει «εὐρωπαϊκὸν» τὸν διαφο-
ρῶν. . . Μπουμπουνῶ, Τσάου, Μάου, Φόξ,
Φοίντας, Χίλντας, Ρίτας, Μάχη καὶ
καὶ. . . καὶ.

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΤΡΟΤΟΥΡ

... Κι' ήμουν τόσο ζαλισμένος απ' το κρασί, απ' τη μυροδία της γυνικής σάρκας κι' απ' τα οφθαλμάκια του σαφούς, ώστε όταν ανέβηκα τα σκαλοπάτια του υπόγειου κέντρου έβλεπα να γυρίζουν τα αντικρουά σπίνια κι' η κολώνια των τριών. Από κάτω—σαν μέσα απ' τη γη—έφταναν ως τ' αυτιά μου οι ήχοι του βιολιού που έδουσαν ψηλά, σε βελουδένιες τριλλίες, τα γέλια που δραχνιασμένα ξεχυνόνταν από τα μικρά παράθυρα στον ήρεμο δρόμο και κάπου-κάπου το σπάσιμο κανενός ποτηριού ή καμιάς μπουκάλιας άδειανης.

Περπάτησα λίγα βήματα ακολουπώντας στον τοίχο. Εμέριονα. Η Άθινα—ή άμαρτωλή βιτρίνα των νυχτερινών ώρων—έκαινε σιγά-σιγά μέσα στην πάχνη της φθινοπωρινής αύγης, το λουτρό της, που από μέσα του θάβγαίνει σε λίγο έγκνισμένη σαν παρθένα για να παραδοθεί στα χέρια του ήλιου. Και τα χέρια αυτά θα την έκαναν να κοκκινίσει από ντροπή. Και θα ρόδιζαν ή στέγες των σπιτιών, και θα ρόδιζε ο Λυκαβήτος σαν παρθενικό μάγουλο...

Ο Κ. Χρ. Χαϊροπούλος

Φάλι μου, όπως βούζει ή τζάζ—μπάντ μέσα στα τοιχώματα ενός καμπαρέ, όπως δουρίζουν ή ομιλίες μέσα σ' ένα κλεισμένο δωμάτιο γεμάτο καπνούς τσιγάρων... Θυμώμουν τόσο, και δε θυμώμουν τίποτε... Άκουγα να δουρίζουν στ' αυτιά μου μάγκες κρασιών, και λόγια ενός τραγουδιού που έδουσε στα χείλη του ντιζέ, όνδυατα γυναικεία: Λιλή, Νόρα, Ματίλντα, Τωτό, Μπέμπη, Λολόττα... Πόσες μορφές, πόσα λόγια αγάπης για κάθε μία, πόσες ώρες γαμένες... Πόσοι περπατούν μέσα στις ερμίνες, πόσα φίλια, πόσα καπρίτσια... Και πόσοι χωρισμοί...

Προχωρούσα πάντα κρατώντας τον τοίχο. Ένα αεράκι ψυχρό μ' είχε ζωογονήσει λίγο κι' αίστανόμουν πως βάρδια τώρα πόν έλεύετα. Μα το κεφάλι μου δεν ήθελε να ξεκοπεί στη. Χτυπούσε δυνατά, και μέσα του χόρευαν έναν περίεργο χορό κάτι όνυματα: Λιλή, Μπέμπη, Ματίλντα... Νόρα...

Νόρα... Σε μία στιγμή ήρθε στο μυαλό μου. Πάνε χρόνια πολλά από τότε... Ήταν μία μικρούλα με καστανά μάτια και με κατά-ξανθα μαλλιά που πέσαν σε μπούκλες γύρω απ' το λευκοδόντιο προσωπάκι της. Μ' αγαπούσε τρελά, με μίαν αγάπη παιδική και πεισματική. Τα σπίνια μας γυρζίζονταν μ' ένα τοίχο χαμηλό, που τον πηδούσαμε όταν θέλαμε να δροβήσουμε πιο κοντά ο ένας στον άλλον... Μιλούσαμε ώρες πολλές—δηλαδή, μιλούσε εκείνη τον περισσότερο καιρό, κι' εγώ την άκουγα. Είχε μία φωνίτσα τόσο γλυκειά... Τόσο γλυκειά... Κι' ή βλεφαρίδες της λές κι' ήταν μεταξένες...

Η λάμψη της αύγης όσο πήγαιναν και γίνονταν πιο έντονη, εκεί προς τον Ύμητό. Έν' αυτοκίνητο πέρασε γρήγορο. Και κάποιος άσφυδολακός διάδωκε σιωπηλός από δίπλα μου, κάνοντας το πεζοδρόμιο να αντίλαλη κάτω απ' τα βαρέα όχημά του... Μά γιατί άραγε θυμώμουν τη μικρή Νόρα, τη στιγμή τούτη που όλα ήσυχάζαν και πού μόνο μέσα στο κεφάλι μου δεν έννοιζε να σταματήσει ή τρικυμία; Η αλήθεια είναι πως κάποιο περιστατικό μου είχε κάνει εξαιρετική έντύπωση: Μία μέρα είχαμε βρεθεί μόνοι σ' ένα εξοχικό δρομάκι, μακριά απ' τον κόσμο, θημωμένοι, απ' τη μαγεία μιας άνοιξιανής δύσης. Ω, την αγαπούσα τόσο τη μικρή μου Νόρα, την αγαπούσα τόσο... Την πλησίασα πολύ, ακούμπησα το πυρομένο μάγουλό μου στες ξανθές της μπούκλες και πέρασα το χέρι μου στη μέση της. Θυμάμαι τότε πως γέλαγε σά φοβισμένη, με κυτταζε πολλήν ώρα, κι' ύστερα χαμήλωσε τα μάτια και μου φιδόρισε κοκκινίζοντας: «Γιατί τόκανε αυτό... Γιατί πέσες το χέρι μου στη μέση μου...»

Πόσο ντρέπομαι... Πόσο ντρέπομαι... Γ-στερα—μία μέρα—χωρίσαμε. Γιατί; Δε θα έβρεξα να σάς το εξηγήσω... Τό βέβαιο είναι πως χωρίσαμε... Κι' η μικρή μου Νόρα έγινε άνθρωπος... Πόσα χρόνια από τότε...

Εμφανικά σκόταφα κάπου κι' έννοιωσα δυό χέρια να με βαστούν για να μην πέσω. Ή άναμνήσεις μου πέταξαν για μία στιγμή μακριά: Απέναντί μου βρισκόταν μία γυναίκα με κόκκινο δελουδινό φόρεμα και κόκκινο καπέλλο, που με κυτταζε με μία ματιά προκαληκτικά κυνική. Έννοιωσα δυό χέρια—τα δυό χέρια που μ' είχαν κρατήσει για να μην πέσω πρώτη—να μ' άγκαλιάζουν και μία φωνή δραχνιασμένη να μου φιδυρίζει:

—Πάμε... Την ακολουθούσα σαν ύπνωτισμένος, καταλαβαίνοντας από ένστικτο πού πηγαίνουμε. Πέρασαμε κάτι δρόμους στενούς, ανέβηκαμε β-στερα λίγα σκαλοπάτια, άνωσε κείνη μία πόρτα και μ' έσπρωξε έξω. «Έβρεξα σ' ένα δι-πλό κρεβάτι, κι' εκείνη άναψε ένα μικρό υψό ηλεκτρικό λαμπιόνι. Άπλά, ύστερα έβγα-λε το καπέλλο της, το φόρεμά της, τα παπού-τσιά της κι' έπεσε κοντά μου.

Η λάμψη της αύγης πού μπαίνουν απ' τις γρίλλες και το μικρό μωδ λαμπιόνι δίπλα απ' το κομοδίνο, φωτίζαν άμυδρά το πρόσωπο της άγνωστης: Φανόταν παρασμένης ηλικίας. Τα μάτια της ήταν καστανά και τα μαλλιά της ξανθά, προς το κόκκινο. Μου μιλούσε με μία φωνή δραχνιασμένη. Ποιός ήμουν γι' αυτόν; Ένας ένοχος, ένας μεθυσμένος, που θάχε πάντα κάτι στην τσέπη του ύστερ' από...

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΦΙΛΕΝΑΔΑ
(Επ' τη εύκαιρία του Νέου Έτους)

Και τί αν έφορτώθηκες άκόμη ένα χρόνο
στοιές τόσους ποιήεις; Σύχασε, έγω σε δε-
κτώμαι
πως τίποτα δεν έπαθες, κι' άς λείπουν οι καιμοί
κι' άς έρθη το χαμόγελο, ό γηραιά μου φίλη,
Ξανά τις τα θαμμένα σου και μαρμαμένα χείλη,
και γάρ ή κόττα ή παλιά βγάεις καλό ζουμί!

Σ' ΕΝΑΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΣΟΒΑΡΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Τί τοαμπούνας και φλουαρείς με τόση ξεπασιά
πως δυό γαϊδάρον άχουα δεν έξω να μοι-
ράσω;
Τί διάβολο! Άν σ' έβγαζες, έγω δεν θα ξε-
χάσω
πως δεν σ' άδίκησα ποτέ σε κάθε μοιρασιά,
Ισα πήρες συ κι' ο άλλος,
άν και ήσουν πιο μεγάλος!

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

μια νύχτα μεθυσίου. Δέ μου τόλμα δέσει
μα τόνισα στα χέρια της, στα φίλα της
στή φωνή της... Κι' όμως, για μένα δεν ή-
ταν άγνωστη εκείνη. Νόμίζα πως τη γνώριζα, και
την είχα ξαναδ' κάποτε—έδώ και καιρό
πολύ...

Κατά το μεσημέρι ξύπνησα. Τα μάτια
μου χτυπούσαν κι' αίστανόμουν το σωμα μου
ξερό. Θέλησα να σηκωθώ μα χωρίς να ή-
πνήσω την άγνωστη πού κοιμούν πλάι μου.
Μισσηρώθηκα, και τότε άδελά μου την κοι-
τάζα με προσοχή: Τό δέρμα της ήταν πο-
δωμένο κάτω απ' την κόκκινη πούδρα. Το
στόμα της ήταν λεπτό, και τα δόντια της
σπαρα. Τα κοκκινωπά μαλλιά της μου θυμά-
καποιες ξανθές μπούκλες, σά χρυσάφι, πού
πλασιόωναν ένα παιδικό προσωπάκι πεισμα-
τικό. Κι' ή βλεφαρίδες της ήταν μακριές
πολύ μακριές σά μεταξένες...

Εκείνη τη στιγμή ή άγνωστη άνιξε τα
μάτια. Με κυτταζε, χαμογέλασε—έως χα-
μολέσει ο έμπορος την ώρα πού ο πελάτης πη-
σάξει στο ταμείο του μαγαζιού—κι' ύστερ
είδε την ώρα σ' ένα μικρό ρολογάκι πάνω στ
κομοδίνο της.

—Ξέρεις, μου φιδόρισε παίρνοντας ένα πα-
γάρο από μία μικρή ταμπάκερα, πρίπει να
χωρίστουμε χρυσά μου... Είναι δοδεκάμη-
νη και στη μία περιμένο κάποιον γνωστό...

Μισσηρώθηκα και τότε άδελά μου
την κοιτάζα με προσοχή.

Σηκώθηκα, και χωρίς να μιλήσω άρρινα
ντόνομαι. Άμα νύχτηκα, με συνοδεύει
την πόρτα και μου είπε χαμογελώντας
ποιήμένα:

—Για μία νύχτα είναι διακόσιες δραχμές...

Όταν βρέθηκα μέσα στο δρόμο, με
στην κίνησι, μέσα στο φως της μέρας, αίστη-
θηκα ζάλη. Στ' αυτιά μου δουζάν κάποιες
για μισοθυμωμένα βγαλμένα από ένα παιδί
στοματάκι, έδώ και χρόνια... «Γιατί πέσες
το χέρι σου στη μέση μου;... Πόσο ντρέ-
πομαι... Πόσο ντρέπομαι...»

Γιατί όσο θυμώμουν τα κοκκινωπά μαλλιά
της άγνωστης πούγα μόλις άρρινα, έρχόντα-
σαν στη μνήμη μου κάποιες ξανθές μπούκλες.
Γιατί όσο θυμώμουν τη δραχνιασμένη φω-
μόδρονταν στη σκέψη ένα παιδικό κελίδωμα
ερωτικό; Γιατί κάποια ρυτιδωμένα μάγου-
λά με μία άσχημη κόκκινη πούδρα πάνω
τους, μου θυμίζαν κάποιον άλλα μάγουλά του
ερέα, έτοιμα να κοκκινίσουν από ντροπή σε
παιαμικό;

Ήταν δυνατό ή άγνωστη να ήταν ή Νόρα
ή Νουρούλα του παλιού καϊρο;... Άνιξε
το... Δεν έπρεπε εάν να τό σκέπτομαι κα-
τέτοιο. Ναι, μά μοιζάν τόσο... Μοιζάν
τόσο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΛΩΜΑΤΙΑ

Κάποτε ο Ταλλεϋράν καθόταν σ' ένα σα-
λόνι, μεταξύ της κυρίας Σταέλ και της κυ-
ρίας Ρεκαμιέ, κομπλιμεντάρων και κολακέων
και της δυό, με μία προτίμησι όμως στη δευ-
τέρα.

—Μά επί τέλους, λέγει ή κυρία Σταέλ
πεινασμένη, αν πέσουμε στη θάλασσα κι' ή
δυό μας, ποιάν απ' της δυό θα σπείσετε να
σώσετε;

—Ω βαρώνη! άπάντησε ο Ταλλεϋράν.
Ξέρω ότι κορυμπάτε θαυμάσια!

Τό ίδιο ανέκδοτο διηγείται και ή κυρία
Σταέλ, κατά δικό της όμως τρόπο.

—Οχι, κάποτε, ο Ταλλεϋράν ευρισκόμενος
μεταξύ αυτής και της κυρίας Ρεκαμιέ, είπε:

—Ίδού έγω μεταξύ του πνεύματος και της
ωκεανότητος!

—Ναι, άπάντησε εκείνη, χωρίς όμως σείς
να έχετε ούτε τό ένα ούτε τό άλλο!

ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ

Όταν ο Βοναπάρτης διορίστηκε άρχιστά-
της και εστάλη κατά της Γαλιίας, ένεκε
από τους συντόφους του τού είπε:

—Είμαι πολύ νέος για να διοικήσης μί-
στοατία.

—Δεν περσιάζει, άπάντησε ο μέλλον νι-
κήτης τού "Λουστερίου, θά γυρίσω γέρος.

ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

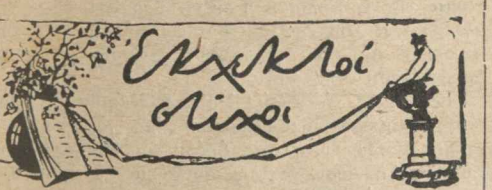
Στο 1672 ο Λουδοβίκος 14ος ήταν έξω
απ' της πόλες τού Άμστερδαμ, πού, εκείνη
τη στιγμή, δεν θα ήταν δυνατό ν' άντισταθί,
λόγω τού εκραγέντος πανικού. Οι δικασταί
έκαναν συμβούλι κι' άπεράσαν να τού κοι-
μίσουν τα κλειδιά της πόλεως. Τότε άντελή-
οθησαν πως ένας γέρος πάρεδρος, πού είχε
άποκομηθή, δεν έβρίσκει. Τόν έπνθησαν και
οίωτες τί άπερασιόθη.

—Να πάμε να προσφέρουμε στον βασιλέα
της Γαλιίας τα κλειδιά της πόλεως.
—Μήπως τά ζήτησε; άντίειπε ο γέρο-
υπναράς.

—Οχι, άκόμα τού άποκριθήκαν.

—Άρρω είναι έτσι, τούς είπε, περιμένετε
τούλάχιστον να τά ζήτησι!

Και καθώς αναφέρεται, αυτά τά λόγια έ-
σωσαν την Δημοκρατίαν.

ΠΑΛΗΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Καθρέφτη—μόνα ή θύρα από τό ερμάρι
κι' χέρι ερωτικό σε περιμένει—
εγώ σπας κι' έβγαλες πιά τό σπαρί
της λάμψης, πού σκορπάει ξεθοριασμένη.

Ή κόρη, πού μορσάτα σου μ' ώρη χάρι
συνήθειο τώγες να συγνοδιαβαίνη,
τό θαμνασμά σου πάλε για να πάρη
στην διορφή την τόσο έακουσμένη.

Πήθανε πιά... βαθεία, πνιχτά, στο χώμα,
στο μνήμα και στη λήθη πιά χαμένη...
Μά τί;—λές να μη χάρηκεν άκόμα;

Άλλοι μου! "Ονειροπόλοι έγω και σ' ό
ρωτάμε με λαχτάρα περισή
αν ή μορφή της κάπου άκόμα μένει...

ΡΕΝΟΣ ΒΑΛΗΝΑΣ

ΜΑΙΡΗ ΜΠΡΑΤΙΑΝ

Η Μαίρη Μπράτιαν, της οποίας δημοσιεύου-
με την εικόνα στο εξώφυλλο, γεννήθηκε στην
Κορσικάνα (Τεξάς), στις 17 Φεβρουαρίου
1908. Το πραγματικό της όνομα είναι Λουίζα
Ντίανταλερ.

Έσπούδασε στο Μπράτον Χάι Σκουλ, στο
Ντάλας. Πήρε βραβεία σε διαγωνισμό καλ-
λονης.

Η πρώτη της εμφάνισις επί της σθένης έ-
γινε με τό έργον «Πέτρο Πάνα», ή δε άρχική
της έπατιχία ύψηξε θορυβητική. Κατόπιν
έπαιξε στες ταινίες: «Η μικρή γαλλίδα κο-
πέλλα», «Ο δρόμος των Έσχασμένων Άν-
δρών», «Εβγενική γεροντομιά», «Ο Άνδρας
πύ άγαπώ».

Η μίς Μπράτιαν έχει σκούρα καστανά μαλλιά
και βαθειά γαλανά μάτια.

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΕΝΑΕΡΙΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Άς αναφέρουμε πρώτα την περιστερά
της κίβωτού τού Νωε. Ο Πάριος γράφει ότι
οι Αιγύπτιοι ναύται και οι ναύται των έλλη-
νικών άκτών, άγγέλλαν την επιστροφή τους
άφηνοντας περιστερία, τά όποια έθαναν πού
απ' αυτούς στο λιμάνι. Οι Ρωμαίοι τά χρη-
σιμοποιούσαν πολλές φορές στον πόλεμο.

Κατά της σταυροφορίας, χριστιανοί και ά-
πιστοί, έκαναν χρήση πολύ συχνά των άγγε-
λιοφόρων περιστερών. Στά 1098, οι σταυρο-
φόροι, πολιορκώντας τό φρούριο Νισάο, κοντά
στην Αντιόχεια, συνεννοούνταν μ' αυτόν τόν
τοπικό με τούς πολιορκημένους.

Οι Μουσουλμάνοι, περικυκλωθέντες από τόν
Φίλιππο—Αύγουστο στο Σαιν Ζαν ντ' Αρσ,
στά 1489, έπεκονώνησαν με τόν Σουλτάνο
Σελατίν, με περιστερία.

Οι Παρισίνοι, πολιορκηθέντες υπό τού Έρ-
ρίκου Δ', χρησιμοποίησαν τό ίδιον μέσον
τότε όμως αυτός ο βασιλεύς έστειλε γερά-
κια εις καταδιώξιν των άγγελιοφόρων περι-
στεριών.

Στην άρχή τού 19ου αιώνας, ή τιμές τού
Χρηματιστηρίου έστάλησαν στες επαρχίες σε
χαράκινα πού τά μετέφεραν τά περιστερία.

Κατά την πολιορκία τού Παρισιού, στά
1871, ο διευθυντής των ταχυδρομικών διο-
γάνωσε μιά ύπηρεσία άγγελιοφόρων περιστε-
ρών, πού έξοφάσαν μιά συνεχή και άποτε-
λεσματική επικοινωνία μεταξύ της πρώτευ-
ούσης και των επαρχιών. Δυστυχώς, τίποτα
δεν έφίστατο στην κηρύξη τού πολέμου και
όλα έγιναν βισιστικά. Έπτά χρόνια άργότερα,
ή Βουλή ψήφισε πιστώσεις για την οργάνωσι
και συντήρησι στρατιωτικών περιστεριών.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΛΙΟ ΚΡΑΣΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τί γεθος μπορεί νάχη ένα κρασί πού πέ-
ρασε τά χρόνια τού Μαθουρά, ένα κρασί
πού δικαιούται να κατέχη τόν τίτλο τού πιο
παλιού κρασιού τού κόσμου;

Αυτό τό ύγρό, τά παραφορτωμένο με αιώ-
νες—είνε περίπου χίλιων έξακοσίων έτών—
άναπαύεται μέσα σ' ένα ρωμαϊκό αμφορέα,
πού έβγαλαν τελευταία. Ήνε σε σπασμένη πο-
σότητα, γιατί, κατά τά ρωμαϊκά έθιμα, ήταν
άναγκαζόμενο με μέλι. Αυτό τό κρασί βρέσκε-
ται στο οινολογικό Μουσείο της πόλεως Σπέρ,
στες όβχες τού Ρήνου.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ

Η στατιστική είναι συνήθως λαθασμένη,
και πολλές φορές υπερβολικές. Η γαλλική
Ανέα Έπιθεώρησης δημοσίευσε τόν αριθμό
των γραφομηχανών πού λειτουργούν σ' όλο
τόν κόσμο.

Συνέλεξε λοιπόν της πληροφορίες από τά
διάφορα εργοστάσια, τά τελωνεία, και συνέ-

ταξε γενική στατιστική δι' όλόκληρο τόν κό-
σμο, τών εν χρήσει γραφομηχανών.

Τό ποσόν λοιπόν των γραφομηχανών πού
λειτουργούν σ' όλο τόν κόσμο, άνέρχεται σε
49 εκατομμύρια, εκ των οποίων τά 45 εκα-
τομμύρια στην Αμερική και τά 4 στην Εύ-
ρώπη. Η σημαντική αυτή διαφορά μεταξύ
Αμερικής και Ευρώπης, φανερώνει ότι ή ή-
πειρος μας δεν έχει καταλάβει την χρησιμώ-
τητα της γραφομηχανής. Οι κάτοικοι τού
Νέου Κόσμου φανερώνονται άκόμη μιά φορά
πρακτικότεροι από τούς κατοίκους της γη-
ραιάς Ευρώπης.

Γ Λ Ω Σ Σ Ε Σ

Ένας σοφός φιλόλογος της Ζυρίχης, άνα-
φέρει, σε μία μελέτη του, ότι ή γλώσσα την
όποια μιλούν περισσότερο στον κόσμο είναι ή
αγγλική. Πού ενός αιώνας, την μιλούσαν μόνο
20 εκατομμύρια άνθρωπων, τώρα όμως την
μιλούν 160 εκατομμύρια, χωρίς να υπολογί-
σουμε 60 εκατομμύρια ανθρώπων πού δεν την
έχουν ως κυρία γλώσσα.

Η γερμανική, την όποια πού εκατό έτών
μιλούσαν 32 εκατομμύρια άνθρωπων, όμιλεί-
ται σήμερα από 85 εκατομμύρια!

Η φλαμανδική, αξιόθηκε σ' αυτό τό διά-
στημα από 6 σε 15 εκατομμύρια, ή σουηδική
από 3 σε 7 εκατομμύρια, ή δανική από 2 σε
5 εκατομμύρια.

Η λατινική γλώσσα δεν αξιόθηκαν τόσο.
Η ιταλική έρχεται επί κεφαλής. Ένθ ήσαν
στά 1830 στο στόμα 24 εκατομμυρίων άν-
θρώπων, σήμερα υπερβαίνει τά 45 εκατομ-
μύρια. Η ισπανική, από τά 35 έφθασε στα
50 εκατομμύρια. Όσο για τη γαλλική, από
τά 32 ανέθηκε στα 45 εκατομμύρια.

Η μόνη γλώσσα πού κατέθηκε σε βαθμί-
δα, άντι ν' άνεβη, είναι ή τουρκική. Από τά
30 έφθασε αιώσις, μέσα σ' ένα αιώνα, στα 24
εκατομμύρια.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΗΝΑΣ ΣΤΟ ΠΕΡΟΥ

Ο τελευταίος μήν τού έτους τού άρχιού
Περου, ήταν άριστος—μόνος στον άστερισμό, τόν
καλούμενο Πουάκο—Σούμα.

Ήταν ή εποχή κατά την όποια, από τούς
νεαρούς γόνους των σύγχρονων οίκονομικών,
έξελοντο οι ανδρείστεροι, διά ν' άποτελέ-
σουν την νέαν έσραγγίαν ευγενείας.

Οι διαγωνιζόμενοι μεταμορφώνοντο σε πού-
μας (λέοντες της Αμερικής) και κορυμνάζαν
από τούς ώμους των δερμάτων όπείρων. Και
στά μισανόικτα αγώνια τού θηρίου, εφεί-
νοντο τά πρόσπα, εκείνοι, οι όποιοι δια-
σώζονταν τόν τίτλο τού άνίκητου πολε-
μιστού.

Τους ώδηγούσαν μπροστά σ' ένα είδωλο,
τό όποιον παρίστανε επίσης έναν πομπά. Στο
εσωτερικό τού είδωλου, ένα όργανο έκανε
βρυγμούς, άπειρώς πιο φοβερούς και άλη-
θινού λέοντος.

Οι νεαροί έρωζόντο τότε σε δυό στρατό-
τετα και επάλαυν, οι μιν ένάντιον των δι-
ώνων άνίκητους πολεμιστές, εκείνους οι
όποιοι είχαν παλαίσει με μανία και δίω-
γναι τούς δαίλους και, τούς αδυνατούς, στούς
όποιους απηγόρευαν την είσοδο στην πόλη,
μέγισι ήτοι επανερρώσαν την πρώτη τους
αποτυχία, με μιά πράξι άδοξείας.

ΣΚΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙ

Στον Καναδά, δραμωθή πρωτότυπος δι-
γωνισμός δρόμου σκυλλών. Οι σκύλλοι έσπ-
ναν ένα μικρό γυροκόροστο και διέτρεξαν
την σπαστή απόσταση των 120 χιλιομέτρων.
Τό περίεργον όμως είναι ότι 23 εν όλω
σκύλλοι ήλθαν πρώτοι στον παράδειον αυτόν
άγωνα δρόμου.

Ζένες επικαιρότητες

Η ΔΙΠΛΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΪΘΞΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΙΟΝΕ ΟΡΝΤ

Η διπλή αθώωση δύο κατηγορουμένων διά την δολοφονία ενός νεαρού καλλιτέχνη και συγγραφέως, του Τζάκ Κράφτ, προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση στην αμερικανική κοινή γνώμη—και ο πραγματικός ένοχος καθώς και η λεπτομέρεια της δολοφονίας παρέμειναν άγνωστοι. Παράθετομεν την εξιστόρησιν των διαδραματιζόμενων.

Μιά νέα της καλλιτέρας αμερικανικής κοινωνίας, που έμεινε πολύ καιρό στο Παρίσι και στη Νίκαια, έχει αναμνησθή σε μια περιεργή υπόθεσι, της οποίας η τραγική περιπέτεια έχουν διαδραματισθή στον κόλπο του Μεξικού. Τό Χόλλινγουτ—σύγχρονο Έλντοράντο—παράσχει πολλές ρομαντικές ηρώες και πολλές εξαπνοτάδες παραδόξων ζευγαριών δοκιμάζουν καθημερινώς την τύχη τους στη μεγάλη περιπέτεια του κινηματογράφου.

Γι' αυτό, όταν ο Τζάκ Κράφτ, καλλιτέχνης, συγγραφέας και σπαθιστής, ανήγγειλε στους φίλους του ότι θα πήγαινε να παίξει σε ταινία μαζί με τη φιλενάδα του, την χορεύτρια Ιόνε Όρντ, κανείς δεν συλλογίστηκε να εξετάσει από κοντά την δημοφή μελαγχολική με το γελοστό προσώπα που έπαινε μαζί του ο Τζάκ Κράφτ μακριά απ' το χωριό Γκρήνουιτς της πολιτείας Νέας-Υόρκης.

Ταξίδεψαν... δεν ακούστηκε πιά καμιά είδησις γι' αυτόν, ως τη μέρα που το πτώμα του Κράφτ, τριτημένο με μια σφαίρα και ορισμένους μέρη στο Μισισσιππί, βρέθηκε στις όχθες της Λουϊζιάνας...

Η ανάκρισις, που έκαναν οι επιτόπιες αρχές, διεπίστωσε ότισμένα γεγονότα πολύ ένοχοι—ητικά γιά την δημοφή φιλενάδα του καλλιτέχνη.

Κ' οι δύο βρισκόταν επάνω στο ατμόπλοιο «Κρολίν» της Έταιρίας «Σάντρεν Πάσιφικ», σε μικρή απόστασι από τη Νέα-Ορλεάνη, όταν συνέβη το δυστύχημα: ήταν μια δημοφή νύχτα του Οκτωβρίου, μια σελιγράφου νύχτα που όλα διασκεδάζαν στο πατό. Σαφικά, αυτή η νύχτα, μια φωνή: «Ανθρώπος στη θάλασσα!».

Ο δεύτερος πλοίαρχος Τζόν Μάκ Γκουλντ-τρεχ προσάπρησε μάταια να πάρωσι βοήθειαν στον άνθρωπο που πάλεε ανάμεσα στα κύματα. Έξωκρίβωσε την εξαράναι του Τζάκ Κράφτ.

Η σύντροφος του Τζάκ Κράφτ, μετά το δυστύχημα, είχε αποβιβασθή στη Νέα-Ορλεάνη, έκλινθη ως μόνη στην ανάκρισι.

Η Ιόνε Όρντ έκανε μια συγκεκριμένη αφήγησι των γεγονότων, μίλησε γιά τον ηλιόλουστο χαρακτήρα του φίλου της, γιά της σκηνές που της έκανε, επειδή υποπεινύταν ότι ο δεύτερος πλοίαρχος Γκουλντ-τρεχ έκανε κόρτε στη χορεύτρια... τη νύχτα του θανάτου του, τους είχε συλλάβει να συνομιλούν στο σελιγράφω, επάνω στο κατώστρωμα... τους απείλησε και φέθηκε θάνατος στη φιλενάδα του, μπροστά στον πλοίαρχο. Και, σε μια στιγμή δόξης και απελπισίας, πυροβόλησε έναντιον του εαυτού του και ορίχτηκε στη θάλασσα.

Επρόκειτο λοιπόν περί αυτοκτονίας. Η Ιόνε Όρντ εκρατίθη στην διάθεσι της δικαιοσύνης. Έμαθαν λεπτομέρειες γιά το ταξίδι της: την τρυφερή φιλία της με τον δεύτερο πλοίαρχο, το ξέπνο τέχνημα και της κατεργαριές που μεταχειρίστηκε γιά να περάσει απ' τη δεύτερη θεία στην πρώτη, χωρίς να πλερώσει ούτε ένα δολλλάριο παραπάνω... και της μοιραίας νύχτης, της νύχτης της τζαζ και του μεθυστού που διοργάνωσαν οι καλλιτέχναι στο κατώστρωμα...

Την επέσαν... την έφεραν μπροστά στο πτώμα του Τζάκ Κράφτ και η χορεύτρια λιποθύμησε.

Κλείστηκε στη φυλακή και υποχρεώθηκε ν' απαντήσει σε ερωτήσεις άμελετες. Ένα ραβασάκι που είχε γράψει στον δεύτερο πλοίαρχο

της «Κρολίν», ανακαλύφθη και έρχοσιμολογήθη έναντιον της: Πράγματι υποσχόταν στον Μάκ Γκουλντ-τρεχ ενά σ ω π ά ρ θ, τ ι κ α ι ά ν σ υ μ β ή ρ. Αλλά τα λόγια ήταν πολύ ύποπτα!

Οι αστυνομικοί προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να την αναγκάσουν να προβή εις αποκαλύψεις. Έστε βέβαιη, της είπαν, ότι ο Γκουλντ-τρεχ θα σωπάση όπως σωπαίνετε εσείς; Έσως να μίλησε κ' άλλες γιά να σάς καταγγείλη... Καλλιτέρας, να μιλούσατε, γιά να διώξετε κάθε ύποψια από σάς. Έσείς ορίζετε την πιστολιά απ' οσώτος τον φίλο σας; Αν όχι, ποιος; Καλλιτέρας θα κάνατε, ή Ιόνε Όρντ είχε δυο λόγια να πεί: η να κατηγορήση τον εαυτό της, ή να κατηγορήση τον άνθρωπο που είχε

Κλεισμένοι κ' οι δύο στην ίδια φυλακή, οι τέως έρωτευμένοι ετοιμαζόνταν να μοιραστούν.

Μπροστά στη σειρήνα, ο Γκουλντ-τρεχ φέρεται ηνυχά και αρχίζει να μελετά τον τρόπο της ύπερσπασίας του με ένα επιτήδειο διαγνώστη.

Η Ιόνε Όρντ βρέθηκε τότε σε δύσκολη θέση γιάτι έπρεπε να δομησθή τα τελευταία της αιώ γιά να κερδίση το παιχνίδι.

Εκείνη τη στιγμή, έξεραγή μια είδησις που δόμια: ενφ ή ανάκρισις συνεχίζονταν στη Λουϊζιάνα, οι αστυνομικοί που είχαν πάει έφαιναν στη Νέα-Υόρκη και άλλου γιά να γνωρίσουν το παρελθόν της χορεύτριας, ανακάλυψαν ότι η Ιόνε Όρντ ήταν κορίτσι της καλλιτέρας κοινωνίας, που είχε λάβει την πιο επιμελημένη ανατροφή. Υπό το ψευδώνυμο από κρυβόταν, απλόστατα, η μίς Γκλόρια Ρούττερ, κόρη εκατομμυριούχου και άνερα του ναυάρχου Τζούλιαν Λάιμερ.

Η Γκλόρια Ρούττερ κ' η μητέρα της, κυρία Ρούττερ είχαν μεγάλη περιουσία, τα έκαυσε μύρια των δημοσ χάθηκαν στην επανάστασι του Μεξικού κ' η Γκλόρια άρχισε να εργάζεται με θάρρος και πεποίθησι.

Έγινε μαννεκέν σ' ένα μεγάλο ραπτοικό οίκο του Παρισιού, ύστερα ξαναγύρισε στην Αμερική και εργάστηκε διαδοχικά σε πολλά μεγάλα καταστήματα ραπτικής.

Την τραβούσαν όμως η διασκεδάσεις: διήθνη με μια νικητορή λέσχη, αγόρευσε έκανε τουρνέ στις επαρχίες γιά λογαριασμό του ραπτικού οίκου.

Αγρότερα, γνώρισε τον Κράφτ, τον αγάπησε και, με το όνομα Ιόνε Όρντ, χορεύοντα του Μπρόντγουαϊν, πήγε προς ανάστησις τύχης.

Όταν έγινε γνωστό το πραγματικό της όνομα της η Γκλόρια Ρούττερ έλαμψε σε λημμοί: «Η μητέρα μου δεν θα με δει ζωντανή μέσα σ' αυτή τη φυλακή!» φώναξε με την φριχτότερη απελευσία.

Κ' όμως, η κυρία Ρούττερ έλάμβανε από τον δικηγόρο της Γκλόρια από το τηλεγράφημα: «Η κόρη σας βρίσκεται στη φυλακή υπό πολύ δυσχερούς συνθήκας. Βοηθήστε την επειγόντως».

Η κυρία Ρούττερ δεν έχασε καιρό. Έφαινε γιά τη Λουϊζιάνα και μεταχειρίστηκε κάθε μέσον γιά να οργανώσει την ύπερσπασι της κόρης της με τους καλλιτέρους δικηγόρους της Νέας-Υόρκης και της Νέας-Ορλεάνης.

Αυτή η ύπερσπασις δεν ήταν και τόσο εύκολο να ετοιμασθή, γιάτι ο Μάκ Γκουλντ-τρεχ είχε λάβει όλα τα μέτρα του γιά να αποβιβάσει έναντιον του δεύτερου πλοίαρχου κινδύνους να στραφούν έναντιον της.

Η ανάκρισις, που επανελήφθη μετά την άρρητι της δραστηριότητας κυρίας Ρούττερ, πήρε άλλη τροπή. Η μητέρα έδειξε έμπειρία και συγγνώμη γιά την κόρη:

—Θαμάρω την κόρη μου, είπα, που έφαγε το όνομα της γιά να μη μοιά προεξήγησέ τη και να μη δυσφημισθή το πραγματικό της όνομα. Θαμάρω το θάρρος της!

Η Γκλόρια Ρούττερ απευθυνόσθη, αθωοθεύσα, Τό ίδιο συνέβη και με τον νεαρό πλοίαρχο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Μπροστά στο πτώμα του Τζάκ Κράφτ η χορεύτρια λιποθύμησε.

δείξει ότι αγαπούσε. Η Ιόνε Όρντ, σειρήνα του Γκόλφ Στοκχ, δεν έχει καμιά σχέση με της αρχαίες ηρώιδες. Καθώς είχε χάσει τελείως το ήθικ της και τρομοκρατήθη στη φυλακή, κατηγορήθηκε τον Μάκ Γκουλντ-τρεχ.

Αμέσως εξεδόθη ένταλμα συλλήψεως έναντιον της.

Είς τον Διαγωνισμό Καλλονής δι' ανάδειξιν κινηματογραφικού αστέρος υπεβλήθησαν ένω 172 φωτογραφία, τας οποίας η διεύθυνσις της «Εβδομάδος» παρέδωσε εις την Κριτικήν Επιτροπήν του Διαγωνισμού.

Η Επιτροπή συνεζομένη έντός του πρώτου δεκαετημέριου του Ιανουαρίου δά αναγγείλη τα αποτελέσματά της εις το μεθεπόμενον φύλλον μας (αριθ. 120).

Είς το επόμενον φύλλον μας θα δημοσιευθή Διαγωνισμός όλων όσων συμμετέσχον εις τον έλλησθησαν μέχρι της εσπέρας της 31ης Δεκεμβρίου.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Henri Lavedan

Πώλ Ντυφρέ, 26 ετών, ύπουργός της Παιδείας.

Έρνεστίνια Ντυφρέ, 39 ετών. Με καλλιή χαραίξ.

Στο σπίτι της Έρνεστίνιας. Τούνοσι. Ένα άσπρο έξοχικό σπίτι, σ' ένα προάστιο της Τουράινης. Η Έρνεστίνια διαβάζει μια εφημερίδα. Ο Πώλ Ντυφρέ γράφει. Από το ανοιχτό παράθυρο, φαίνεται ένα θανάσιον πανόραμα.

Πώλ Ντυφρέ (σταματώντας το γράψιμό του): Τι σε κάνει και γελάς;

Έρνεστίνια.—Η εφημερίδες πούφερες απ' το Παρίσι! Καλέ, τί λιβάνισμα είναι αυτό που σου κάνουν... Όλο και «μεγάλο πολιτικό» σε λένε. Έλπίξω, τουλάχιστον, να μη τα παίρνεις όλ' αυτά στα σοβαρά... Έ, τί λές;...

Πώλ.—Θέλεις να είμαι ειλικρινής;...

Έ, λοιπόν διολογώ πως καμιά φορά τα παίρνω κάπως στα σοβαρά.

Έρνεστίνια.—Δεν μπορεί να συνηθίσω στην ιδέα ότι είμαι ύπουργός, σό, ο μικρός μου άδερφούλης, το τελευταίο από τα δέξη παιδιά που έκανε ο μπαμπάς!...

Πώλ.—Ε! καμιά φορά, βλέπεις πως έρχονται τα πράγματα. Αλλά, μόνο που ο καμμένος ο πατέρας δεν ζή ποτέ... Άν μ' έβλεπε στο Παρίσι, όταν κήδουμαι μπρος στο γραφείο μου των είκοσι χιλιάδων φράγκων, μέσα στο πολυτελές σαλόνι μου, ενφ περιμένουν απ' έξω, κάθε πρωί, τρακόσιοι τουλάχιστον άνθρωποι γιά να μπροσέσουν να με πλησιάσουν και να μου ζητήσουν κανένα ρουσφέτι... με τί καμιά δά θέλεις—με τρόπο—ξέρεις... «Ο γιός μου, ο ύπουργός...» (άφησε την πένα). Πού να πάρη η όργη κ' αυτά τα πατάκια!

Έρνεστίνια.—Τί θέλεις να πής;...

Πώλ.—Νά: θέλω να πώ πως ένεκα των περιστάσεων που θα δοθούν με την ευκαιρία της έθνικής γιορτής, της 14 Ιουλίου, θ' αναγκασθώ να φύγω ένωρίτερα απ' ότι υπελογίζισα.

Έρνεστίνια.—Θά φύγεις κ' όλας;

Πώλ.—Πρέπει.

Έρνεστίνια.—Μά ούτε τρεις μέρες δεν έχεις που βρισκασαι εδώ! Δε σε βλέπω ποτέ. Πλήτταις, λοιπόν, τόσο πολύ κοντά στην μεγάλη σου τήν άδερφή;...

Πώλ.—Τί λές, καλέ! Έσ'αχ που είναι ο παράδεισος εδώ, μία μένα... Μά ο πρόεδρος μ' έχει συγκαλέσει μεθαύριο στο Φονταίνβλω γιά συμβούλιο.

Έρνεστίνια.—Ω! Έτσι γρήγορα λοιπόν θά μ' άφήσεις;...

Πώλ.—Είμαι, τά πατάκια, βλέπεις, παιδί μου! Αλλά τα διαβολοπατάκια! Είναι αδύνατον να φαντασθής τί τρακόμο έμεις οι ύπουργοι μ' αυτά!...

Έρνεστίνια.—Τί κρίμα! Άλλά τί να γίνη; Έστω... Αποχωμα όμως... Όσο κ' αν σπάζεις ή πολιτική—στο χειρότερο, δηλαδή...—

Πώλ.—Γιά κοίταξε, σε παρακαλώ... Μετατρέψ τα λόγια σου.

Έρνεστίνια.—Όσο κ' αν γάλασσες, λοιπόν, έγω σ' αγάπω τό ίδιο. Είναι στιγμές αλλιστα που περηφανεύομαι γιά σένα...

Πώλ (εξόχως).—Άδερφή! Έγινε σ' αυτό το έργο σου λέει ο άλλος!

Έρνεστίνια.—Πού περηφανεύομαι γιά σένα...

Πώλ.—Τί έχω ν' ακούσω από της έρχομαις εφημερίδες, Θεέ μου!... Άκούς εκεί ν' ασχολώ δυο γνωστότατα όνόματα, δυο όνόματα που σφραγίζουν καθημερινώς στην κοινή στήλη των εφημερίδων, γιά έναν άγνωστο χωριότη και γιά μια καλόγερα... Ο Θεός να δώη το γού του... Άν ήταν τουλάχιστον καμιά οσκαλά... Μά καλόγερα!...

Έρνεστίνια.—(Εξόχως να διακρίση).—Όστε, αλήθεια, δεν καταλαβαίνεις πόσο ωραία είναι αυτή η χειρονομία που σου ζήτω να κάνης;...

Πώλ.—(αγέ).—Σσσστ... Σσπα... Δεν τό έννόησες, λοιπόν, πόσο, στο βάθος, συμφωνώ μαζί σου;...

Πώλ.—Τί να γίνη... Δεν μ'ας παρουσιάζονται βλέπεις και τόσο συγγές ευκαιρίες... Έρνεστίνια.—Έλα δά!...

Πώλ.—Πιστέψέ με... Σου μιλώ εκ πέρας... Έρνεστίνια.—Κι' όμως δεν λείπουν οι σωπηλοί ηρώες που θέλεις να τους ανταμείψης κανείς. Δεν έχεις παρά να διαλέξης.

Πώλ.—Όραία τά λές!... Πόσο λίγο ξέρεις τον κόσμο... Μάθε λοιπόν, αγαπητή μου, ότι δυστυχώς δεν παρουσιάζονται πάντα αυτούς που αξίζουν. Θάταν ωραία αν γινόταν έτσι... Δυστυχώς όμως, σό επαναλαμβάνω—έννεα φορές στής δέκα δεν παρουσιάζομε τους πιο άξιους...

Έρνεστίνια.—Τότε ποιους παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Αυτούς που έχουν τά περισσότερα μέσα... Έρνεστίνια.—Φέτος, π.χ., ποιόν θα παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Θα παρουσιάζομε, παιδί μου, ανθρώπους που δεν γνωρίζεις... Πού ούτε γιά καλώς-καλώς δεν τους ξέρω... Έρνεστίνια.—Ακούσε με... Έρνεστίνια.—Θά φύγω πρό του φαγητού... Σε μ ση ώρα... Έρνεστίνια.—Γιά πές μου τώρα... Τόν ξέρεις τον μάστορα Λεβασσέρ;...

Πώλ.—Καθόλου! Κι' ούτε θέλω να τον μάθω. Δεν πιστεύω να έχης την άπαίτησι να τον παρουσιάζομε;...

Έρνεστίνια.—Ξέρεις τί έκανε ο μάστορα Λεβασσέρ την έποχή του πολέμου; Έβίναξε στον άερα μια γέφυρα, τη στιγμή που περνούσε από πάνω της ένα τρένο γεμάτο γερμανικό στρατό. Τινάχθηκε κ' ο ίδιος στον άερα, εδντυχώς όμως δεν έπαθε τίποτε σοβαρόν.

Πώλ.—Τόν άδεις;...

Έρνεστίνια.—Τόν έπρότειναν δέκα φορές γιά να παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Και δεν παρουσιάζομε;...

Έρνεστίνια.—Είμαι ντροπή... Θέλω να μου κανής ένα ρουσφέτι... Μου έχουν πής ότι σεις οι ύπουργοι, συγκαταστήσας κάποτε ευκολίες ο ένας στον άλλον. Θά σου ζήτησω λοιπόν κ' έγω ένα ρουσφέτι. Βλέπεις έναν από τους υποψηφίους σου και στη θέση του βάλε τον μάστορα Λεβασσέρ γιά την ανδραγαθία που έκανε... Επιστρεψ, να δώσης το παρήσημα στην Άδελφή Σουλπίσια, μια καλόγερα που με κινδύνω της ζωής της έσωσε ένα παιδάκι που το κυνηγούσε να το δαγκάση ένα λυσσασμένο σκυλλά... Πώλ.—Αστείο είναι! Άσπρω έξω από τους καταλόγους του Ρουπαγιώ... Μά είναι ένας γρόνος που περιμένει... Έρνεστίνια.—Κι' ο μάστορα Λεβασσέρ περιμένει είκοσιέτη χρόνια... Γλακά! Είναι το πρώτο ρουσφέτι που σου ζήτω... Κάμε το πάλι πάντων, γιά την ανήμη του μπαμπά... Μου ορκίσαι πως θά μου κανής το γαμψό! Πώλ.—Σου υπάκουα... πως θά προσπαθήσω... Έρνεστίνια.—Τέλος πάντων! Πώλ.—Τί έχω ν' ακούσω από της έρχομαις εφημερίδες, Θεέ μου!... Άκούς εκεί ν' ασχολώ δυο γνωστότατα όνόματα, δυο όνόματα που σφραγίζουν καθημερινώς στην κοινή στήλη των εφημερίδων, γιά έναν άγνωστο χωριότη και γιά μια καλόγερα... Ο Θεός να δώη το γού του... Άν ήταν τουλάχιστον καμιά οσκαλά... Μά καλόγερα!... Έρνεστίνια.—(Εξόχως να διακρίση).—Όστε, αλήθεια, δεν καταλαβαίνεις πόσο ωραία είναι αυτή η χειρονομία που σου ζήτω να κάνης;...

Πώλ.—(αγέ).—Σσσστ... Σσπα... Δεν τό έννόησες, λοιπόν, πόσο, στο βάθος, συμφωνώ μαζί σου;...

Πώλ.—Τί να γίνη... Δεν μ'ας παρουσιάζονται βλέπεις και τόσο συγγές ευκαιρίες... Έρνεστίνια.—Έλα δά!...

Πώλ.—Πιστέψέ με... Σου μιλώ εκ πέρας... Έρνεστίνια.—Κι' όμως δεν λείπουν οι σωπηλοί ηρώες που θέλεις να τους ανταμείψης κανείς. Δεν έχεις παρά να διαλέξης.

Πώλ.—Όραία τά λές!... Πόσο λίγο ξέρεις τον κόσμο... Μάθε λοιπόν, αγαπητή μου, ότι δυστυχώς δεν παρουσιάζονται πάντα αυτούς που αξίζουν. Θάταν ωραία αν γινόταν έτσι... Δυστυχώς όμως, σό επαναλαμβάνω—έννεα φορές στής δέκα δεν παρουσιάζομε τους πιο άξιους...

Έρνεστίνια.—Τότε ποιους παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Αυτούς που έχουν τά περισσότερα μέσα... Έρνεστίνια.—Φέτος, π.χ., ποιόν θα παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Θα παρουσιάζομε, παιδί μου, ανθρώπους που δεν γνωρίζεις... Πού ούτε γιά καλώς-καλώς δεν τους ξέρω... Έρνεστίνια.—Ακούσε με... Έρνεστίνια.—Θά φύγω πρό του φαγητού... Σε μ ση ώρα... Έρνεστίνια.—Γιά πές μου τώρα... Τόν ξέρεις τον μάστορα Λεβασσέρ;...

Πώλ.—Καθόλου! Κι' ούτε θέλω να τον μάθω. Δεν πιστεύω να έχης την άπαίτησι να τον παρουσιάζομε;...

Έρνεστίνια.—Ξέρεις τί έκανε ο μάστορα Λεβασσέρ την έποχή του πολέμου; Έβίναξε στον άερα μια γέφυρα, τη στιγμή που περνούσε από πάνω της ένα τρένο γεμάτο γερμανικό στρατό. Τινάχθηκε κ' ο ίδιος στον άερα, εδντυχώς όμως δεν έπαθε τίποτε σοβαρόν.

Πώλ.—Τόν άδεις;...

Έρνεστίνια.—Τόν έπρότειναν δέκα φορές γιά να παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Και δεν παρουσιάζομε;...

Έρνεστίνια.—Είμαι ντροπή... Θέλω να μου κανής ένα ρουσφέτι... Μου έχουν πής ότι σεις οι ύπουργοι, συγκαταστήσας κάποτε ευκολίες ο ένας στον άλλον. Θά σου ζήτησω λοιπόν κ' έγω ένα ρουσφέτι. Βλέπεις έναν από τους υποψηφίους σου και στη θέση του βάλε τον μάστορα Λεβασσέρ γιά την ανδραγαθία που έκανε... Επιστρεψ, να δώσης το παρήσημα στην Άδελφή Σουλπίσια, μια καλόγερα που με κινδύνω της ζωής της έσωσε ένα παιδάκι που το κυνηγούσε να το δαγκάση ένα λυσσασμένο σκυλλά... Πώλ.—Αστείο είναι! Άσπρω έξω από τους καταλόγους του Ρουπαγιώ... Μά είναι ένας γρόνος που περιμένει... Έρνεστίνια.—Κι' ο μάστορα Λεβασσέρ περιμένει είκοσιέτη χρόνια... Γλακά! Είναι το πρώτο ρουσφέτι που σου ζήτω... Κάμε το πάλι πάντων, γιά την ανήμη του μπαμπά... Μου ορκίσαι πως θά μου κανής το γαμψό! Πώλ.—Σου υπάκουα... πως θά προσπαθήσω... Έρνεστίνια.—Τέλος πάντων! Πώλ.—Τί έχω ν' ακούσω από της έρχομαις εφημερίδες, Θεέ μου!... Άκούς εκεί ν' ασχολώ δυο γνωστότατα όνόματα, δυο όνόματα που σφραγίζουν καθημερινώς στην κοινή στήλη των εφημερίδων, γιά έναν άγνωστο χωριότη και γιά μια καλόγερα... Ο Θεός να δώη το γού του... Άν ήταν τουλάχιστον καμιά οσκαλά... Μά καλόγερα!... Έρνεστίνια.—(Εξόχως να διακρίση).—Όστε, αλήθεια, δεν καταλαβαίνεις πόσο ωραία είναι αυτή η χειρονομία που σου ζήτω να κάνης;...

Πώλ.—(αγέ).—Σσσστ... Σσπα... Δεν τό έννόησες, λοιπόν, πόσο, στο βάθος, συμφωνώ μαζί σου;...

Πώλ.—Τί να γίνη... Δεν μ'ας παρουσιάζονται βλέπεις και τόσο συγγές ευκαιρίες... Έρνεστίνια.—Έλα δά!...

Πώλ.—Πιστέψέ με... Σου μιλώ εκ πέρας... Έρνεστίνια.—Κι' όμως δεν λείπουν οι σωπηλοί ηρώες που θέλεις να τους ανταμείψης κανείς. Δεν έχεις παρά να διαλέξης.

Πώλ.—Όραία τά λές!... Πόσο λίγο ξέρεις τον κόσμο... Μάθε λοιπόν, αγαπητή μου, ότι δυστυχώς δεν παρουσιάζονται πάντα αυτούς που αξίζουν. Θάταν ωραία αν γινόταν έτσι... Δυστυχώς όμως, σό επαναλαμβάνω—έννεα φορές στής δέκα δεν παρουσιάζομε τους πιο άξιους...

Έρνεστίνια.—Τότε ποιους παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Αυτούς που έχουν τά περισσότερα μέσα... Έρνεστίνια.—Φέτος, π.χ., ποιόν θα παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Θα παρουσιάζομε, παιδί μου, ανθρώπους που δεν γνωρίζεις... Πού ούτε γιά καλώς-καλώς δεν τους ξέρω... Έρνεστίνια.—Ακούσε με... Έρνεστίνια.—Θά φύγω πρό του φαγητού... Σε μ ση ώρα... Έρνεστίνια.—Γιά πές μου τώρα... Τόν ξέρεις τον μάστορα Λεβασσέρ;...

Πώλ.—Καθόλου! Κι' ούτε θέλω να τον μάθω. Δεν πιστεύω να έχης την άπαίτησι να τον παρουσιάζομε;...

Έρνεστίνια.—Ξέρεις τί έκανε ο μάστορα Λεβασσέρ την έποχή του πολέμου; Έβίναξε στον άερα μια γέφυρα, τη στιγμή που περνούσε από πάνω της ένα τρένο γεμάτο γερμανικό στρατό. Τινάχθηκε κ' ο ίδιος στον άερα, εδντυχώς όμως δεν έπαθε τίποτε σοβαρόν.

Πώλ.—Τόν άδεις;...

Έρνεστίνια.—Τόν έπρότειναν δέκα φορές γιά να παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Και δεν παρουσιάζομε;...

Έρνεστίνια.—Είμαι ντροπή... Θέλω να μου κανής ένα ρουσφέτι... Μου έχουν πής ότι σεις οι ύπουργοι, συγκαταστήσας κάποτε ευκολίες ο ένας στον άλλον. Θά σου ζήτησω λοιπόν κ' έγω ένα ρουσφέτι. Βλέπεις έναν από τους υποψηφίους σου και στη θέση του βάλε τον μάστορα Λεβασσέρ γιά την ανδραγαθία που έκανε... Επιστρεψ, να δώσης το παρήσημα στην Άδελφή Σουλπίσια, μια καλόγερα που με κινδύνω της ζωής της έσωσε ένα παιδάκι που το κυνηγούσε να το δαγκάση ένα λυσσασμένο σκυλλά... Πώλ.—Αστείο είναι! Άσπρω έξω από τους καταλόγους του Ρουπαγιώ... Μά είναι ένας γρόνος που περιμένει... Έρνεστίνια.—Κι' ο μάστορα Λεβασσέρ περιμένει είκοσιέτη χρόνια... Γλακά! Είναι το πρώτο ρουσφέτι που σου ζήτω... Κάμε το πάλι πάντων, γιά την ανήμη του μπαμπά... Μου ορκίσαι πως θά μου κανής το γαμψό! Πώλ.—Σου υπάκουα... πως θά προσπαθήσω... Έρνεστίνια.—Τέλος πάντων! Πώλ.—Τί έχω ν' ακούσω από της έρχομαις εφημερίδες, Θεέ μου!... Άκούς εκεί ν' ασχολώ δυο γνωστότατα όνόματα, δυο όνόματα που σφραγίζουν καθημερινώς στην κοινή στήλη των εφημερίδων, γιά έναν άγνωστο χωριότη και γιά μια καλόγερα... Ο Θεός να δώη το γού του... Άν ήταν τουλάχιστον καμιά οσκαλά... Μά καλόγερα!... Έρνεστίνια.—(Εξόχως να διακρίση).—Όστε, αλήθεια, δεν καταλαβαίνεις πόσο ωραία είναι αυτή η χειρονομία που σου ζήτω να κάνης;...

Πώλ.—(αγέ).—Σσσστ... Σσπα... Δεν τό έννόησες, λοιπόν, πόσο, στο βάθος, συμφωνώ μαζί σου;...

Πώλ.—Τί να γίνη... Δεν μ'ας παρουσιάζονται βλέπεις και τόσο συγγές ευκαιρίες... Έρνεστίνια.—Έλα δά!...

Πώλ.—Πιστέψέ με... Σου μιλώ εκ πέρας... Έρνεστίνια.—Κι' όμως δεν λείπουν οι σωπηλοί ηρώες που θέλεις να τους ανταμείψης κανείς. Δεν έχεις παρά να διαλέξης.

Πώλ.—Όραία τά λές!... Πόσο λίγο ξέρεις τον κόσμο... Μάθε λοιπόν, αγαπητή μου, ότι δυστυχώς δεν παρουσιάζονται πάντα αυτούς που αξίζουν. Θάταν ωραία αν γινόταν έτσι... Δυστυχώς όμως, σό επαναλαμβάνω—έννεα φορές στής δέκα δεν παρουσιάζομε τους πιο άξιους...

Έρνεστίνια.—Τότε ποιους παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Αυτούς που έχουν τά περισσότερα μέσα... Έρνεστίνια.—Φέτος, π.χ., ποιόν θα παρουσιάζομε;...

Πώλ.—Θα παρουσιάζομε, παιδί μου, ανθρώπους που δεν γνωρίζεις... Πού ούτε γιά καλώς-καλώς δεν τους ξέρω... Έρνεστίνια.—Ακούσε με... Έρνεστίνια.—Θά φύγω πρό του φαγητού... Σε μ ση ώρα... Έρνεστίνια.—Γιά πές μου τώρα... Τόν ξέρεις τον μάστορα Λεβασσέρ;...

(Η συνέχεια στο
προσεχές).

Ευθυμίες και ιδέες

ΜΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Bernard Gervaise

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ. 'Ο χαρακτήρ αποκαλυπόμενος από τὸ γράμμα. 'Αρκεί ν' ἀπευθύνετε μερικές ιδιόχειρες γραμμές στὸ Γενικὸ 'Ινστιτούτὸ Συγκριτικῆς Γραφολογίας γιὰ νὰ γνωρίσετε τὰ πρὸς κρυφὰ προσηγορικά του ποσώπου τὸ ὅποιον τῆς ἐγγράφει.

Μελλοντικὸ ὁ Καζιμίρ Πλαντούα σκέπτεται ἐπιμόνως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ἐδὼ καὶ κάμποσα χρόνια, τοῦ εἶναι ἀκόμα ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὴν παράδοξήν ιδιοτροπία τὸν κέντρησε νὰ θέσῃ εἰς δοκιμασίαν τὴν εὐκαρίνοια αὐτῆς τῆς ἀγγελίας. Κάποτε, εἶχε κανεὶς ἀνεξήγητες ὁμιλίες!

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ Καζιμίρ δὲν πίστευε καθόλου σὲ τέτοια πράγματα καὶ οὐτε θὰ εἶδε ποτὲ δεκάρα σαρκιστὴ γιὰ νὰ μάθῃ τὴν χαρακτῆρα εἶχε. Κι' ὅμως, ἐκείνη τῇ μερᾷ, κάποια μυστὴ τὸν εὐχάρησε νὰ προσπαθῇ νὰ μελετήσῃ τὸν ἑαυτοῦ, νὰ γίνῃ κάποιος ἐνὸς «γνωστὸς αὐτὸν» πρὸ ἴσως τοῦ ἐπείσετο ν' ἀποφύγῃ ὁρισμένους ἀπαράσιτους γράμους καὶ νὰ μὴν, στὴν κάθε περίστασι, νὰ κἀν νὰ ξεχωρίζουν τὰ ἐξαιρετικά προσηγορικά του.

Τὸ βέβαιον, εἶναι ὅτι, εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ χειρογράφου καὶ τῆς ἐπιταγῆς πού ἐπέστειλε στὴν ὑποδείξεισά δέχοντο, ἔλαβε, τὴν μεθεπομένη, μιὰ μικρὴ γραφολογικὴ ἐργασία, στὴν ὁποία κάθε πενήντα ἐπαινε μίαν ὁλωσθίου ἀποδοτὴν ἐξήγησιν.

Μπροστὰ στὴν ἀδυναμία τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, ὁ Καζιμίρ ἔμεινε πρῶτα ἀπ' ὅλα κατὰληκτος καὶ λιγὰς περσισμένος, σὰν νὰ παρερριζοῦτο στὴν νεκρότητα. ... ἑαυτοῦ τοῦ! Παραδείγματα χάριν, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο γράφει τὸ «α» φανέρωνε ἕναν ἐπιμονὸν χαρακτῆρα! ... Τὰ «α» μαζευοῦσαν ἕνα μαθητικὸ ἀνθρώπο, τακτικὸ, λιγὰς ιδιότροπο! ... Στὰ «α» ξεχωρίζε κανεὶς μίαν ἀγάπὴ πρὸς τῆς συγγενεῖς. Τὰ «α» καὶ τὰ «β» φανέρωναν μίαν ὑπερβολικὴν περιέργειαν.

Ἀπὸ τὴν μικρότερη λεπτομέρεια κάθε στοιχείου, ἀπὸ τὴν οὐρ ἑνὸς «α», τὸ ταϊχέλι ἑνὸς «β», οἱ γραφολόγοι ἐτρέποντο σὲ ἱλιγγιώδη συμπεράσματα, στοὺς πρὸς θαθεῖς φιλοσοφικοὺς ὑπολογισμούς, στὴς πρὸς ἀπίθανες καὶ ἀρᾶντα-στες σκέψεις εἰς βάθος τοῦ δυστυχισμένου Καζιμίρ. Χειρότεροι ἀπὸ τὸ χειρουργικὸ νυστέρι, τοῦ ἔκαναν μιὰ τρομακτικὴ ἀνατομία, σὰν νὰ τὸν ἔκοβαν ὁλόκληρον κομματάκι-κομματάκι γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸ καθένα ξεχωριστά.

Ἐκεῖνο ὅμως πού δόθηκε τὸν Καζιμίρ Πλαντούα σὲ βάθος ἀγανακτισμένη ἐκπλήξεως, ἦταν τὸ συμπέρασμα πού ἐβγαλὸν τὰ μέλη τοῦ Γραφολογικοῦ 'Ινστιτούτου. «Ἐν περιλήψει, ἔλεγον, οὐκ ἔντιμος, σοβαρὸς καὶ φιλόργος, χαρακτῆρ ἀγαθὸς καὶ ὑπομονητικὸς, ὀλίγον ἐγωιστὴς ὅμως καὶ ἑλαφρὰν ροπήν πρὸς

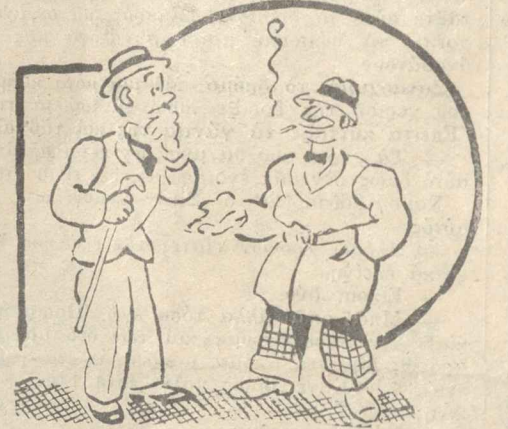
ΤΑ ΔΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— 'Ακούε ἐκεῖ νὰ μὲ πῇ ἡλίθιος! — Μὴν στενοχωριέσαι, θεὸς μου, εἶπε τὴν κακὴ συνήθειά νὰ ἐπικυκλοδοῦν ὅτι λέει, ὁ κόσμος!

τὴν φιλαργυρίαν. — Αὐτὸ τὸ δελτίο εἶναι ἡλίθιο! φώναξε ὁ Καζιμίρ, ἀφοῦ διάβασε τὴν τελευταία γραμμή. — 'Ὁ ἄλλος, ὅχι, ἐγὼ εἶμαι ἡλίθιος! Τὴν κατέδρασε νὰ στείλῃ τὰ λεφτά του στὸν πρῶτον δαγανότην πού μούτυγε στὸ δρόμο, γιὰ νὰ μὲ χαρακτῆρῃ μὲ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ταχυδρομίου, ὡς ἐγωιστὴ καὶ φιλάργου! — Ἀφοῦ ἐκουράσθηκε μὴ στήγνῃ γιὰ ν' ἀναπαύσῃ, ἐξακολουθῆσε:

— Ἀλλοῦτε, πάντα τόλγα, ὅτι ἡ γραφολογία δὲν εἶναι ἐπιστήμη, εἶναι μιὰ σαχλαμάρα, γιὰ νὰ κοροϊδεύουν τοὺς κοινούς! Ὁ ἄνθρωπος πολὺ ὁμοῦρα ἀν' ἀποδοῦσαν νὰ μαντέψουν ἑστί, μονομιάς, ἐξ ἀποστάσεως, τὴν διανοητικὴν καὶ ἡθικὴν αἰδέαν ἀνθρώπου, ἐνὼ δὲν καταφέρνει κανεὶς νὰ ψυχολογήσῃ τὸν πραγματικὸν χαρακτῆρα τῶν φίλων ἢ τῶν συγγενῶν του!

Κι' ὅμως, ἔμεινε σκεπτικὸς. Ἐξαιρουμένων τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς φιλαργυρίας, ὅλα τὰ

—Θὰ σοῦ ἤμουν πολὺ ἐγγνώμων ἂν μοῦ δάνειζες ἕνα ἢ δύο εκατοστάκια!...

προσηγορικά του τὸ ἀνεφέροντο στὸ δελτίο, μποροῦσαν κάλλιστα νὰ τοῦ ἀνέκουν. Ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἔξυπνου, πρακτικοῦ, σοβαροῦ, εὐγενικοῦ καὶ ἀκούου, κατὰ βάθος, παρρηγό... — 'Ὁτε μάλιστα, κατὰ τύχην!...

— 'Ὁτε ἀπὸ μιὰ θαθεῖα ἐξέτασι τῆς συνειδήσεώς του, νόμισε ὅτι μποροῦσε ν' ἀπορρίψῃ τὴν κακοδοκίμην ψυχολογίαν τῶν γραφολόγων.

— 'Ὁχι, δὲν εἶμαι ἐγωιστὴς, συμπέρασμα, εἶμαι... εἶμαι προνοητικὸς, ἐπιφυλακτικὸς, προσεκτικὸς καὶ τὴν συμπάθειά μου δὲν θὰ τὴν χάριζα γιὰ τὸ τίποτα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἐννοῶσα ὡς τώρα γιὰ κανένα μεγάλη ἀρσινόω, τί φταῖν ὅμως ἐγὼ ἂν οἱ συγγενεῖς μου δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ τοὺς ἀγαπήσῃ κανεὶς!...

— 'Ὁσο γιὰ φιλαργυρία, ὅχι! πρέπει νὰ γελᾶσω μὲ τὴν καρδιά μου! Φυσικά, ἔξω νὰ λογαριάζω, δὲν μ' ἀρέσουν ἡ ἡλίθια σπατάλη, δὲν πετᾷ ἀπ' τὸ παράθυρόν τὰ λεφτά πού οἱ δυστυχεμένοι πρόγονοί μου, εἶδαν καὶ ἐπαθὺν γιὰ νὰ κερδίσουν, ἀλλὰ δὲν ἔχω καθόλου σχέση μὲ τοὺς ἐξηγερμένους!

— Πὰρ ὅλ' αὐτὰ, ἕνα λεπτόν δηλητηριώδη ἐξακολουθοῦσε νὰ δηλητηριάζῃ τὴν πεποίθησίν του: ἡ ἰδέα αὐτῆς, ὁ Καζιμίρ Πλαντούα, εὐθύλητος ὡς τώρα σὲ ὅλους καὶ στὸν ἑαυτοῦ, ἦταν ἴσως ἐγωιστὴς καὶ φιλάργου ἐπιτήδεια ὑποκρινόμενος!...

— Ἀνευχόμενος νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν ἔμνην σκέψιν, ὅγκης, ἔξω, ἡ ἀνακουφιστικὴ γαλήνη τοῦ ὁμοῦ ἀνοητικῶς ἀπογευματινῶς δὲν τοῦ ἔδωκε τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην πού ποθοῦσε. Στὴν πλατεία Σαιν-Φερνάν, ἕνας ὄξυς ἦχος τὸν ἀνατάσσει. Δράστης τοῦ ἤχου ἦσαν ἕνας νέος τρυφὸς ζητιάνος πού παίζει φλάουτο μὲ τὴν μύτη. Γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὅτι δὲν ἦταν ἐγωιστὴς, ὁ Καζιμίρ Πλαντούα πέταξε ἕνα νόμισμα στὸ δάκτυλ τοῦ φτωχοῦ, ἀμέσως ὅμως, μὴ τρυφεροῦται σκέψιν κατέστρεψε τὸ κέρδος τῆς καλῆς θέας: ἀπὸ δεκαπέντε γρόνια τοῦ, πού πού νοῦσε καθέμινα μπροστὰ στὸν φτωχόν, ἦσαν πρῶτον φορὰ πού σκεπτόταν νὰ τοῦ κατ' ἐλεημοσύνην.

— Δὲ δαρύσαι! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, αὐτοὶ οἱ ἐπαγγελματίαι τῆς 'ἡτικῆς εἶναι ὅλοι κατεργάρηδες. Αὐτοὶ σίγουρα ὅλῃ ἐν ἑαυτῷ μύρια μέσα στὸ ἀχρόστιον τοῦ.

Ἀκούει τῆς προσάλλας δὲν διάδρασε στὴν σκεπτικὴν τὴν ὑπερόγκην κληρονομία πού εἶχε ἀφῆσαι ἕνας ἀόμακτος τῆς συνειδήσεως Τάκτλ, πού ὅλη τὴ ζωὴ τὸν ζήτησε νὰ ἀποταμίευῃ καὶ γιὰ νὰ γάρουν τὰ λεφτά κληρονομία του; Κ' ἡ κοιλὴ τοῦ πάρχου τοῦ Λουξεμβούργου δὲν εἶχε δύο σπῆτις στὴν κεντρικώτερη συνειδήσεως τοῦ Παντιστοῦ, ὡς καὶ τὸ φαντάζεται κανεὶς;

Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ σκέψιν δὲν ἦταν ἀρκούν γιὰ νὰ καθυστερήσῃ τὴν ἀνέστην συνείδησίν του. Ἐλπίζοντας ν' ἀλλάξουν κατεύθυνσιν σκέψεων του, μῆκε σ' ἕνα καφεῖν. Πρὸς ἑαυτὸν δὲν τοῦ φάνηκε τόσο πικρὴ. Ἀπὸ σμῆνος, πλήρως προσθέτοντας στὸ πρῶτον τὸ ἐξῆδον τοῦ τοῦ δεκάρας πικρῶτος, Κι' ἡ περὶ τὸν νόμισμα ὅτι μάντεψε στὰ μάτια τοῦ γυναικίου μιὰ σιωπηλὴ ἐπιπλήρη γιὰ τὴν φιλαργυρία πολλῶν πελῶτων, πρόσθεσε ἄλλος δεκάρας. Ὅταν ὅμως εἶδε νὰ ἐξαρκῶνται ἡ δεκάρας του στὴν τάξι τοῦ γιλιου τοῦ γκαρσονιῦ, ἐννοῶσε μιὰ στενοχωρία, πού μικρὴ, ἀσφαλῶς.

Βγίνοντας ἀπ' τὸ καφεῖν, ὁ Καζιμίρ Πλαντούα συνάντησε τὸν Πᾶς, ἕνα πλὴν συμμαθητὴ τοῦ ἀπ' τὸ λύκειο πού εἶχε γινῆ λιγὰς ὑποῦν καὶ τὸν ὁποῖο ἔδρασε πολὺ πρῶτος. — 'Ενας ναυαγός, ἔλεπε, ἔλεπε, ἔλεπε! ὁμοῦ τοῦ στὸ ἐρημονίαν ὅπου βρέθηκε πρῶτος μόνον μόνον δὲν θάνατος ἐυχαρίστηται καὶ λίτερας ποιότητος ἀπὸ αὐτὴ πού ἐνοῶσε! Καζιμίρ Πλαντούα ἀνταγωνίζονταν τὸν Πᾶς.

— Ἀκούσε, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ ἀντὶ τὴν ἀπαράσιτην χειρονομία, πρέπει νὰ μὴ νὰ νῆς μιὰ γὰρ, μιὰ μεγάλη γὰρ, μιὰ φιλία γὰρ. Μὲ ἔξω καλὰ, δὲν εἶναι ἔτσι, ζήτησε πολλὰ χρόνια κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, καὶ νὰ, ὁ μὲ πῆς εὐκαρίνοια, χωρίς καθόλου ὑπελπίμενα, ἂν, νὰ ἡ, εἶμαι ἐγωιστὴς καὶ φιλάργου;

— Τὴ σπαινοῦν αὐτὰ τὰ ἀστεία; ὡς τὸν ὁ Πᾶς, κατὰληκτος.

— Δὲν εἶναι ἀστεία, εἶναι πολὺ σοβαρὰ πρόκειται γιὰ μιὰ πληρωσὶν πού σοῦ ἔχει ψυχολογικὴς φύσεως. Ἐγὼ ἀπόλυτῃ ἀντίθετα δὲν ἀδυνατίζω... — Ἐστ, ἀμὰ, λέγε, μὴ νὰ δάσαι, θέλω ὅμως νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν!

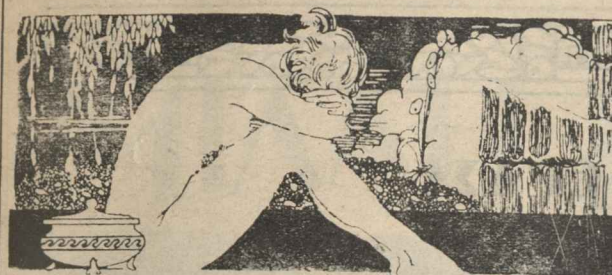
— Ὁ Πᾶς σκέφτηκε δύο λεπτὰ καὶ ὑστερὰ τὸν φωνῆς, ὁ ὁποῖος μαρτυροῦσε τὴν πρᾶν ἐπιλοκίνοια:

— Τὴ μὲ ρατῆς, ἀγαπητὴ μου φίλε, τοῦ εἶπε, Ἐσὺ, φιλάργου; ἐσὺ, ἐγωιστὴ; — 'Ὁχι, δὲ! ... Μὰ ἐσὺ εἶσαι ἡ καλὴ σὺν, ἡ ἀρετή, ἡ γενναϊότητα προσποιομένη!

Κατόπιν ἀπὸ αὐτὴ τὴν δήλωσιν, μερῶν μιὰ παρὰ τὴν ἐκτεταμένην συγκινητικὴν σιωπὴν, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Καζιμίρ Πλαντούα ἐνοῶσε ἐν σιωπῇ τὴν καρδίαν τοῦ νὰ φουσκῶναι τὴν ἐσωτερικὴν πίεσιν γιλιῶν ἐυχαρίστησιν ἐν κινήσεσιν. Ἐτοιμαζόμενος νὰ λῶν τὸν γὰρ γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπικρατηθεῖσα γὰρ του, ὅταν ὁ Πᾶς τὸν πρόλαβε καὶ μὲ φωνὴν τῆς τελείας διαφορῆς, γιὰ νὰ τόνισῃ καὶ τὴν νῆα κατεβῆται πού ἐπαίρει πᾶν ἡ συνειδήσιν.

— Ἀλήθεια, τοῦ εἶπε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σε συνάντησα! φαντάσου ὅτι εἶμαι πρῶτος ἐν στενοχωρημένους, σὲ δύσκολη θέσιν, σὲ λῶς... θὰ σοῦ ἤμουν πολὺ ἐγγνώμων ἂν μὴ δάνειζες ἕνα ἢ δύο εκατοστάκια!...

MIEPAP ZEPBAIZ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατον τοῦ περιφημοῦ ἀνδρὸς Ρασπούτιν, ἔχουν γραφῇ τόσαι ὁλόκληροι ἱστοριοί, δημοσιογράφοι, τῶς αὐτικοὶ τῆς Τσαρικής Αὐλῆς, ἔθροι καὶ ὁπαδοὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ κόρη τοῦ ἀκόμη ἀνελάβαν νὰ διαφωτίσουν τὸ κοινὸν γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου πού, ἀπὸ ἁπλῶς χωρικός, κατάρθωσε νὰ καταστήσῃ ὑπὸ τῆς τοῦ τσαρικοῦ ζεύγους τῆς Ρωσίας. Μὲ ὅσα καὶ ἂν ἐγάρησαν ἐν τούτοις, ἡ ἀσφὴ τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ καλοῦρου παρῆεναι πάντοτε μὲ τὴν αἴγλην τοῦ μυστηρίου... Ὁ θόλος, ἔλεπε, ἀνακατέθηκε μὲ τὴν ἱστορίαν καὶ... δὲν ἔξω: πλὴν κανεὶς ποῖον ἀπ' ὅλους τοὺς διαγράφους τοῦ... «Λέγει» νὰ πιστεύσῃ. Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ἱστορία δὲν εἶναι ἀκόμη τὴν τελευταία τῆς λέξιν γὰρ τὸν Γεώργιον Ἐρφεμόβιτς Ρασπούτιν. Κι' αὐτὴν ἀκόρως τὴν τελευταία λέξιν ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν πῇ, σὲ μιὰ τελευταία τὸν μελετῇ, ὁ ἄγγλος Ρώσος Βίλτον.

Ὁ Ρώσος Βίλτον δοκίμασε στὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, στὴν Ρωσίαν, ὡς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Τάιμς». Ἐγνώρισε τὸν Τσάρον καὶ τὸν περιβάλλον του ἀπὸ κοντά. Λογότερα αἰτίαι, μετὰ τὴν ἀρχαία διλοφονία τοῦ Τσάρου ἀπὸ τοὺς ὑπολειπόμενους, ἔκαμε ἕνα ἐπίσημον πραγματικὴν ἀνάγκη γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ πῶς ἀκριβῶς ἔλαβε χώραν ἡ διλοφονία καὶ ἐδημοσίευσε τὸν περιφημὸν διήγησιν τοῦ «Ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν Ρωμάνωφ». Στὸ διήγησιν αὐτὸ ἀποκαλύπτει λεπτομέρειες ἐντελῶς ἀγνωστές τῆς διλοφονίας τῆς τσαρικής οικογενείας—γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ μάλιστα ἄλλοτε. Ὁ Βίλτον, λοιπόν, ἦταν ὁ πρῶτος ἐνδοειγμένος νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν περιφημὸν Ρασπούτιν.

Ἄξιον λοιπόν, νὰ μεταφράσωμε ἐδῶ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ αὐτοῦ, πού δίνει πολλές ἐνδιαφέρουσες—καὶ ἀγνωστές—λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν δράσιν τοῦ μισοῦ καλοῦρου.

Ὁ Γεώργιος Ρασπούτιν—γράφει ὁ Βίλτον—ἦταν πρᾶνταπέντε χρονῶν ὅταν πέθανε, κατὰ τὸν Δεκεμβρίον τοῦ 1916. Ἀπὸ τότε πού εἶχε μῆνιν τσαρικήν Οἰκονομίαν τὸ ὄνομα τοῦ ἀλλοτρίου, διὰ τσαρικοῦ διατάγματος, σὲ «Νόβου», δηλαδὴ «Νέου». Πολλοὶ εἶπαν ὅτι ἡ ἐπωνυμία αὐτῆς ἐστῆκεν: «Ὁ νέος προφήτης». Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τὸ παρατσῆκν αὐτοῦ ὁ ἐρδὴ ἀπλοῦστατα ἐπειδὴ ὅταν τὸν πορτοῦσε ὁ μικρὸς Τσάροβιτς ἀνέκραγε:

—Νὰ ὁ νέος Θεός! Κι' ἐστὶ ἡ ἐπωνυμία αὐτῆς ἀντικατέστησε τὸ ὄνομα «Ρασπούτιν», πού, ἐξ ἄλλου, ἐσήμαινε: «ἐκδοτορ», καὶ... δὲν ταίριαζε μὲ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἁγίου.

Ὁ Ρασπούτιν κατήγετο ἀπὸ τὸ χωριὸν Ποροχόβιτς, μετὰ τὸν Τσιόμιν καὶ Τσιούπολσκ. Ἐκεῖ εἶχε ὡς τὰ τριανταπέντε τοῦ χρόνου. Τὴν ἐπὶ τὴν ἐκείνην δὲν διέφερε σὲ τίποτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους μουσικούς: «Ἦταν παντρεμένος», εἶπε καὶ τὸν πατέρα, ἦταν ἀκατὰ εὐκαταστάσεως, καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸν τοῦ καλλιτεχνικοῦ τοῦ χωρατοῦ του, ποσειδωνόμενος καὶ διασπασμένως τὰ θεῖα! Οἱ γειτόνοι τὸν θέν θεωροῦσαν ὀρθόφωτον, καυνοῦν καὶ γυναικὰ, καὶ δὲν τοῦ πρέσαν καμμίαν ὑπόληψιν. Ἐστὶ περνοῦσε λοιπὸν τὴν ζωὴν τοῦ μὲ τὸν... ἄλλος. Σὰν ἕνας ὁποιοῦτο ποσειδωνόμενος. Καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα δείχναν πῶς δὲν ὀλλάλεε τὸ πρῶτον ζωὴς ὡς τὸ θάνατόν του.

Στὴν νεότητά του, ἐν τούτοις, ὁ Γεώργιος—ὡς πρὸς ἀποκαλύπτει περιφρονητικὰ οἱ συγγενεῖς τοῦ—εἶχε μιὰ παράξενον περιπέτειαν. Ὅταν ἦταν δεκαεπτάων ἐτών, τοῦ

εἶχε συμβῇ—ὡς πρὸς μερικοὺς «ἐξαιρετικούς» ὁσους—νὰ... μιλήσῃ μὲ τὰ πνεύματα. Στὸ γειτονικὸν δάσος ἀπὸ τὸ χωριὸν τοῦ δοκίμαζαν ἕνα παρεκκλῆσι. Μὴ μετὰ λοιπὸν πού περνοῦσε ἀπ' ἐξῶ, ὁ νεῖρος Ρασπούτιν ἀκούσε ξαφνικὰ μυστηριώδεις φωνὰς νὰ ἐρχοῦνται ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐπεσε ἀμέσως—καθὼς ἦταν ἐπόμενος—σὲ ἔκστασιν, καὶ ἀπὸ τότε, γιὰ κάμποσον καιρὸν, ὁ Γεώργιος ἔγινε πολὺ θεοφοβούμενος.

Στὴν περίοδον αὐτῇ κατελήφθη—συνέπειαν τῆς ἡλικίας τοῦ—ἀπὸ σαρκικῆς ὁμιλίας. Ὁ Ρασπούτιν ὅμως, ἀρνούμενος καθὼς ἦταν στὰ θεῖα, θεωροῦσε ὡς θανάσιμον ἀμάρτημα νὰ ὑποκύβῃ σ' αὐτὴν... Γιὰ νὰ τῆς ἐξουδετερώσῃ, λοιπόν, ἐπεχείρησε νὰ μεταδελθῇ, μὲ τὴν δόξιν ἐνὸς συνιῶ. σ.ε. ... συνοῦ. Δὲν κατάρθωσε ὅμως παρὰ νὰ τραυματισθῇ ὁ μόνον... Ὑστερὰ ἀπὸ λίγον καιρὸν, ἡ πληγὴ τοῦ εἶχε γιαντεροῦν καὶ ληρμόνησε τὴν περιπέτειαν.

Μία εἰκὼν τοῦ Ρασπούτιν μὲ ἀντύγραφο.

αὐτῇ. Ἰσως, ὅμως, αὐτοῦ ὁ ἀνεωπηρετισμός νὰ ὑπῆρξεν ἡ ἀσφὴ τῶν ἐκφυλῶν διαθέσεων πού τοῦ ἀνεπαρῆχσαν ἀντάραξιν.

Ὅποιοῦτο, ἐπὶ πολλὰ χρόνια, δὲν πρᾶντοῦσε τίποτε τὸ ἀνταρκατικό. Σίγα-σίγα μάλιστα λησμονῆσε καὶ τὴν συνειδήσιν τοῦ μὲ τὰ πνεύματα, καὶ παντρεύθηκε. Ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ δὲν τὸν θεωροῦσαν πρᾶν ὡς ἕνα κοινὸν χωριάτην.

Μετὰ εἰκοσι χρόνια, ὡς τότε, τὰ πνεύματα τοῦ ἔναπαρκατοῦσαν. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως δὲν ἔφατῃ αὐτός. Ἐνας ἄλλος χωριάτης, ὀνομαζόμενος Δημήτριος Πετσερίν, ἔχοντας τὴν μανίαν νὰ θῇ καλὰ καὶ σώνει νὰ ζε-τροπυῖν... ἄλλους, τὸν εἶπε ὅτι ἦταν γεννημένος μὲ... θεῖα δύναμις, καὶ ὅτι ὥσπερ ν' ἀκούσθῃ τὴν «κλήσιν» τοῦ Ν' ἀφῆσθαι δηλαδὴ τὴν οἰκογενειακὴν τοῦ ζωὴν καὶ ν' ἀφῆσθαι ἕναν δῖον πλάνητα καὶ τυροκόμικον.

Ἐστ καὶ ἔγινε. Στὰ 1905, ὁ Ρασπούτιν ἐγκατέλειπε τὴν οἰκονομίαν τοῦ, ἀφίοντος τῆς τῆς φροντίδας τοῦ κτήματός του, περιπλανηθῆκε στὰ Ἱερουσόλυμα, στοὺς ἁγίους Τόπους, στὸν Ἄθω, στὸ Κίεφ, καὶ τέλος, κατέληξε στὴν Πετροῦπολιν.

Καὶ μὴ ἀγνωστὴ λεπτομέρεια: Ὁ Ρασπούτιν, ἐπεμύνησε ν' ἀποκτήσῃ καὶ δόξαν συγγραφέως: στὰ 1915, τὰ τυπικὰ εἰς τῆς ἁγίας Συνόδου τῆς Πετροῦπολιν, ἐδημοσίευσε διάφορες «Σκέψεις» τοῦ Ρασπούτιν, ἐμπνευσμένες ἀπὸ τῆς περιήγησιν τοῦ

στοὺς ἁγίους Τόπους. Ἡ «Σκέψιν» αὐτῆς δὲν εἶναι παρὰ διάφορα χωρίατικα γνωμικά καὶ ἀπισπαστικά τῆς Βίβλου, ἀσυνάρτητα καὶ χωρὶς κανένα βάθος.

Εἶναι ἀναμνηστικόν—πολλοὶ ἀξιοπύστητοι μαρτυροῦν τοῦ βεβαιώσῃ—ὅτι στὴς ἀρχὰς τῆς νέας τοῦ αὐτοῦ ζωῆς, ὁ Ρασπούτιν ἦταν πεπεισμένος ὅτι εἶδος γιὰ τὴν... ἁγία τοῦ ὑπόστασιν. Ἀπὸ τὸ 1917 ὅμως, ἄλλαξε τελείως ψυχροσύνη. Τὸν κακού ὁ Πετσερίν τοῦ ἐρώνησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν πλάνητα δῖον του. Ὁ Ρασπούτιν, ἀρνούμενος πλὴν στ' ἀριστοκρατικὰ παλόνια, μεθυσμένος ἀπὸ αὐτῆς καὶ περνοῦντος ἀπὸ ἕνα κύκλον νεοεργαζομένων κυριῶν πού ζητοῦσαν ν' ἀντλήσουν ἀπὸ τὴν μυστικιστικὴν κινήσειν, δὲν ἐννοῶσε νὰ τὸ κινήσῃ ἀπὸ τὴν νῆα Βαυβλώνα...

Μόλις δόθηκε στὸ νῆον τοῦ περιβάλλον, ὁ Ρασπούτιν ἔλασε στὴν ἀρχὴν τὰ νερά του... Γεώργιος ὅμως συνήλθε. Καί, καθὼς ἦταν ἐξυπνος, κατέλαβε ὅτι γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ ἐπείσε, ὅχι μόνον νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ ν' ἀλλάξῃ τρόπους, ἀλλὰ νὰ μεγαλοποιήσῃ εἰ δυνατόν τὰ χωρίατικα περσιματά του.

Γι' αὐτό, οὐτε τὸ κοστούμι τοῦ ἄλλεξε, οὐτε τὰ γόστια του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ φορᾷ τὴν χωρίατικὴν μπλούζαν, καὶ νὰ τρώῃ κατὰ προσηγορίαν σκόδα, κρεμμύδια καὶ βότκα. Αὐτὸ ἐν τούτοις δὲν τὸν εὐπολοῖε νὰ συνεχίσῃ στὰ ἀριστοκρατικώτερους ρεστωρῶν, καὶ νὰ ὑποκινῶνται μὲ ἐκλεκτὰ σαγήνη καὶ μὲ κοσμετῆς καλὴς. Ἀπὸ τὸ πρῶτον πού ἔβινε, μεθοῦσε ἀμέσως. Καὶ τότε ἔδειχνε ὅλα τὰ ταπεινὰ ἐνστικτὰ τοῦ: ἀρχίζε νὰ γροῦν, νὰ λῆθαι ὁμιλοῦν, νὰ καυχήσῃ γιὰ τῆς σχέσεις του μὲ τὴν τσαρικήν οἰκονομίαν, εἰδικὰ μὲ τὴν τσαρικήν τὴ

Rudyard Kipling

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΓΕΡΑΣΕ

Ο Ντίκυ Χάττ στον άνθ, στον πρώτο άνθ της νεότητος του αγάπης ένα κορίτσι.

Κι' αυτό έγινε ένα μήνα πριν φύγει στης 'Ινδίας και πέντε μέρες έπειτα απ' την είκοστή πρώτη επέτειο των γενεθλίων του. Τό νέο κορίτσι ήταν 19 χρόνων, μα περνούσε τον Ντίκυ στην πείρα τουλάχιστο κατά πέντε χρόνια.

Αν εξαιρούσαμε, φυσικά, της πτώσεως από τ' άλλο, δεν υπάρχει δυστύχημα που νάναι πιο συχνό και πιο μοιραίο απ' τον πολιτικό γάμο.

Η τελετή δεν κοστίζει ούτε 50 σελλίνια και μοιάζει καταπληκτικά με μια επίσκεψη στο ένεχυροδανειστήριο. Μια και λένε την διευθύνσή σας, δεν μένουν παρά μόνο 4 λεπτά για της υπολόγισες διατυπώσεις: πληρωμή των χρεοσχημάτων, μαρτυρίες κλπ. Έπειτα ο υπάλληλος περνά το στυλό πάνω απ' τα όνόματα και, κρατώντας αγκυρώπα την πένα του άναμεσα στα δόντια του, προφέρει:

— Τώρα είστε αντρόγυνο.

Και το ζευγάρι θγαίνει στο δρόμο με την εντύπωση ότι σ' όλα αυτά υπάρχει κάτι το φοιητά παρ'όνο. Έτσι πιάστηκε ο Ντίκυ Χάττ, και έμεινε τέλεια ευχαριστημένος γιατί πήρε μια δουλειά στην 'Ινδία μ' ένα θαυμάσιο μισθό.

Ο γάμος τους θα έμεινε μυστικός ένα χρόνο. Τότε η κυρία Ντίκυ Χάττ θα έμπαινε στο βαπόρι και όλη η ζωή που θα τους έμεινε θα περνούσε μέσα σ' ένα σύννεφο από δόξα και χρυσάφι. Τέτοια, ήταν τα σχέδιά τους.

Έπειτα από ένα μήνα πολύ σύντομο, που πέρασε όλο μ' όνειρα και φιλιά, έφυγε ο Ντίκυ για την κιννοδονία ζωή του, ενώ η μικρή έκλεισε στην κορβετοκαμικά της που χορσίμευε και για σάλονι. Μα η χώρα όπου έστελναν τον Ντίκυ Χάττ ήταν μια δύσκολη χώρα. Έκεί οι άνδρες των 21 χρόνων λογαριαζόνταν για μικρά αγοράκια. Και η ζωή ήταν πολύ ακριβή.

Ο μισθός που τους φανόταν τόσο μεγάλος από 6.000 μίλλια απόσταση, για εκείνο τον τόπο δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο και μάλιστα όταν ο Ντίκυ τον χώρισε σε δύο μέρη και έστειλε το πύο μεγάλο στη γυναίκα του. Και ακόμα δεν ξεγνώστε πως θα χρειαζόταν 700 αροπύρι, μετά δώδεκα μήνες για το ναύλο μιας κυρίας, σε πρώτη θέση.

Λογαριάζετε ακόμα ένα ένστικτο ενός παιδιού που αρχίζει μια καινούργια ζωή, σ' ένα καινούργιο γι' αυτόν τόπο, που λαχταρά να πάει και να βρει, να διασκεδάσει, την ανάγκη να ριχτεί άπορυστατικά στη δουλειά και να καταλάβετε ότι ο Ντίκυ Χάττ είχε πέσει έξω από την αρχή. Τό παρατήρησε κι' εκείνος γρήγορα, μα δεν προαισθάνθηκε όλη την όμορφιά του μέλλοντός του.

Στην αρχή έφθαναν γράμματα, μεγάλα γράμματα από έφτα σελίδες, όπου η γυναίκα του του έλεγε πόσο λαχταρούσε να τον δει και πως το σπίτι των θα γινόταν ό επίγειος παράδεισος όταν θα βρισκόταν πάλι μαζί. Και δικούς έκανε οικονομίες.

Αλλά σπιτι και εγκαταστάθηκε σ' ένα μοναδικό δωμάτιο κοντά στο γραφείο όπου εργαζόταν όλη τη μέρα, και που του στοιγίσε μόνο 37 αροπύρι το μήνα. Δεν είχε κρεβάτι γιατί ένα κρεβάτι στοιγίσει 15 αροπύρι το μήνα, αλλά κοιμόταν κατά γης με τα γράμματα της γυναίκας του κάτω απ' το προσκέφαλό του.

Της έστελνε της οικονομίες του μέσω μιας Τράπεζας της Βομβάης και ο σταθμός δεν ήξερε τίποτα για της προσωπικές του υποθέσεις. Τον περνούσαν όλοι για ταγκούνη. Μα εκείνος ταχτικά κάθε μήνα έστελνε όσα μπορούσε περισσότερα στη γυναίκα του για μια αίτια που θα ξεγινόταν σε λίγους μήνες και που είχε ανάγκη από ακόμα περισσότερα γράμματα. Ο Ντίκυ είχε ελπιώσει σ' επικίνδυνο σημείο.

Περνούσε της ζεστές αυτές νύχτες με μια σκέψη αν πέθαινε τί θα έκανε η γυναίκα του; Και για να εξοικονομήσει λεφτά δούλευε σαν άλογο. Μα στής 'Ινδίας οι μισθοί είναι σύμφωνοι με την ηλικία και όχι με την αξία. Ός τόσο ο Ντίκυ πήρε μια μικρή αύξηση άρεστη, σύμφωνα με την ηλικία του, μα πολύ λίγη για να θωρή μια γυναίκα κι' ένα παιδί, πολύ λίγη για να μαζέψει τα 700 αροπύρι που χρειαζόταν για το ταξίδι, γι' αυτό το ταξίδι για το οποίο αυτός και η κυρία Χάττ είχαν μιλήσει με τόσο ελαφρότητα τότε. Ός τόσο ο τόνος των γραμμάτων που έπαιρνε απ' την πατρίδα άρχισε να γίνεται παραπονιάρικος.

— Γιατί ο Ντίκυ δεν ήθελε να πάρει κοντά του την γυναίκα του και το παιδί του; Βέβαια θα είχε καλό μισθό. Δεν μπορούσε να στείλει λίγα χρήματα περισσότερα, την άλλη φορά;

Και τότε η καρδιά του Ντίκυ γεμάτη απ' τη λαχτάρα να έρη κοντά του τη γυναίκα και το παιδί του που ποτέ δεν είχε δει—κι' είναι μια λαχτάρα που θα έπρεπε να είναι απαγορευμένη σ' ένα πολύ νέο παλληκάρη—τον πρόσταζε να στείλει κι' άλλα χρήματα.

Έπειτα από ένα μήνα πολύ σύντομο που πέρασε όλο μ' όνειρα και φιλιά...

Έγραφε γράμματα παράξενα, μισο-άνδρικά, μισο-παιδιάτικα, όπου έλεγε ότι η ζωή δεν ήταν και τόσο ωραία και όπου παροακούσε αν ήθελε η γυναίκα του να κάνει λίγη ακόμα ύπουνη.

Μα η γυναίκα του, αν και έκανε καλή υποδοχή στα τσέκ, άρχισε να χάνει την ύπουνη της να περιμένει, και στα γράμματα της είχε κάποιο τόνο σκληρό και παράξενο που ο Ντίκυ δεν κατάφερε να καταλάβει.

Και πως θα τον καταλάβαινε το καυμένο το παιδί;

Πιο έπειτα ακόμα πήρε την είδηση ότι το παιδί του, το αγαπημένο του, το μικρό του παιδί είχε πεθάνει. Και συνέχεια, σαράντα γράμμες που μόνο το χέρι ξετρελαμένης γυναίκας μπορούσε να χράσει, τον πληροφορούσαν ότι αυτός ο θάνατος ίσως θα μπορούσε να μην έρθει αν μερικά πράγματα, — όλα άκριβα — γινόταν κι' αν η μητέρα με το μωρό βρισκόταν κοντά στο Ντίκυ.

Αυτό το γράμμα χτύπησε τον Ντίκυ κατάκαρδα γιατί μη έχοντας επίσημα το δικαίωμα να είναι πατέρας, του ήταν απαγορευμένο να δείξει τη λύπη του.

Με ποιά έλπίδα να έρρασθη ό στωχός Ντίκυ; Τα 700 αροπύρι του ταξιδιού ήταν όσα πάντα μακρού. Και έπρεπε να υποφέρει τη κόουραση της δουλειάς του, την αδιάκοπη προσπάθεια να μαζέψει χρήματα και την είδηση του θανάτου του παιδιού που τον κλείει περισσότερο απ' όσο θα πείραζε ένα τέλειος άνδρας.

Ο Ντίκυ νόμιζε πως πέρασε όλες της δυστυχίες που μπορούν να χτυπήσουν ένα άνθρωπο. Μα χρειάστηκε να υπομείνει μια τελευταία Ολίψη πριν απ' το τέλος.

Ήρθε ένα γράμμα απ' τη γυναίκα του—κι' αυτό το γράμμα τέλειωσε έτσι: «Έφυγε μ' έναν άνδρα πιο όμορφο από σένα».

Ήταν μια παράξενη σαλίδα, χωρίς στίχ, που πάνω κάτω έλεγε αυτά:

«Δεν είχε εκείνη την διάθεση να περιμένει αιώνια. Ο υπέρμης πέθανε και ο Ντίκυ ήταν ένα παιδί. Δεν θα την ξανάβλεπε πιά. Και γιατί δεν κούνησε το μαντίλι του όταν έβλεπε το βαπόρι; Μάρτυς της ό Θεός! Ήταν μια κακιά γυναίκα μα ο Ντίκυ ήταν ακόμα χειρότερος γιατί διασκεδάζε στής 'Ινδίας. Ο άλλος φιλούσε το χέμα που αυτή πατούσε. Ο Ντίκυ θα τη συγχωρούσε; Πάντως εκείνη δεν θα συγχωρούσε ποτέ τον Ντίκυ. Δεν τού έστελνε καμιά διευθύνσή της για να μη της γράψει».

Αντί να ευχαριστήσει το άστρο του που ήταν ελεύθερος, ο Ντίκυ σκέφτηκε τη γυναίκα του. Την έανθε, καθώς έστρεψε η αυγή της τελευταίας μέρας που πέρασε στην 'Αγγλία, να κλείει ριγμένη στο κρεβάτι.

Σ' αυτή την ανάμνηση κυλίστηκε στο στρώμα του και δάγκασε τα δαχτυλά του. Πέρασε μια νύχτα φοιητή. Την επάυριο ο Ντίκυ Χάττ αισθάνθηκε ότι δεν είχε διάθεση για δουλειά. Είχε εξαντληθεί. Γεύτηκε ότι θλιβερό έχει η ζωή πριν κλείσει τα είκοσιέτηρα του χρόνια. Γι' αυτό ακούμπησε το κεφάλι του στον πασινο μουσαμά του γραφείου του και έκλεισε πριν δώσει την παραίτησή του.

Και τότε έφθασε η αμοιβή των κόπων του. Τού έδωκαν τρεις μέρες να σκεφτεί. Ο διευθυντής του του είπε, ότι αυτό ήταν ένα έμμεσο δικό του όλοσδιόλου μέτρο, μα επειδή λογαριαζε την ικανότητα που ο κύριος Χάττ έδειξε την τάδε και την τάδε εποχή, — του έδινε μια απείρως άνωτερη θέση.

Και τί μισθό έχει αυτή η θέση; ρώτησε ο Ντίκυ.

— 650 αροπύρι, είπε ο διευθυντής, με άρρη φωνή, περιμένοντας να δει το νέο παιδί να τ' χάρη απ' την ευγνωμοσύνη και τη χαρά.

Επί τέλους, αυτό που περίμενε!

Τα 700 αροπύρι, όλο το χρέμα που θα του κρατούσαν τη γυναίκα και το παιδί, που θα τον έκαναν να πη σ' όλους το γάμο του, όλη αυτή ερχόνταν αυτή την ώρα!

Ο Ντίκυ έβγαλε ένα δυνατό γέλιο, που δεν μπόρεσε να κρατήσει, ένα γέλιο κακό, μεταλλικό, ατέλειωτο.

Όταν συνήλθε, είπε με ύφος πολύ σοβαρό:

— Κουράστηκα να δουλεύω γέρασα πιά. Είναι καλός να αποτραβήχτω και να άπορη δαχλώ.

Αυτό το παιδί είναι τρελλό, είπε ο διευθυντής.

Νομίζω πως είχε δίκιο, μα ο Ντίκυ Χάττ δεν γούσε ποτέ για να συζητήσει σ' αυτό το θέμα.

ΡΟΥΝΤΙΓΙΑΡ ΚΗΛΙΝ

ΜΙΛΑΕΙ Η ΖΑΖΑ

[Τά προηγούμενα. — Η Ζαζά Μπριλλάντη διηγείται πως έσκασε απ' το σπίτι της, όταν ήταν ακόμη κοριτσάκι, για να πάει στο θέατρο.]

(Η συνέχεια).

Πώς να σάς περιγράψω τί αισθάνθηκα εκείνη τη στιγμή. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και γρήγορα και άδεια πέρασε το στήθος μου για να μην άκούσουν τριγύρω τους παλμούς της. Τα μάτια, τ' αυτιά μου, όλόκληρη η ύπαρξίς μου κρεμόταν σ' εκείνο που θάβλεπα.

Στην αρχή, βγήκε ένα πολύ κομικό ζευγάρι, σαν τους παλιότερους που βλέπουμε στο Καρναβάλι. Ο Τσανέτος κι' η Μαντίνα. Έβλεπα πολύ με τα διάφορα άστεία που λέγανε, κι' αυτό το γέλιο ήταν μια άνακοίνωση στην νεοική κατάσταση που βρισκόμουν. Μετά, άλλαξε η σκηνή και φάνηκε μέσα σ' ένα πλούσιο σάλονι, μια χορευτίρια τυλιγμένη σε πολυλούς πέλιους. Χόρευε, στριφογυρούσε, έφρχιζε πίσω το κεφάλι της, όλόκληρο το κορμί της σχημάτιζε μια καμπύλη και τα σκέλια μπράτσα της κινιόταν σαν δυο λεπτά φιδάκια.

Ένας πλούσιος άρχοντας, καθισμένος με νοχήλεια σ' ένα πολύτιμο θρόνο, την καμάρονε, χαδίνοντας τα πικνά γέμια του. Ένώ όμοιος χόρευε η χορευτίρια — που άκουσα γύρω να τη λένε: «Σαλώμη» — και σε κάθε στροφή πετούσε από πάνω της κι' έναν πέπλο, ένοιωθα μαν άκατανίκητη επάθυμία να μιμνθό της κινήσεις της, στον ρυθμό της μουσικής. Άφου ήναξε και τον τελευταίο πέπλο, η Σαλώμη φάνηκε σχεδόν όλόγυμνη, μ' ένα κοντό παντελόνι και δυο μικρά στρογγυλά κοσμήματα επάνω στο στήθος της.

Αντί η γύμνα, στην αρχή, με ξάφνιασε. Ένοιωσα τύψεις, γιατί θυμήθηκα τους άκροβάτες και την απαγόρευση της μητέρας μου, που γρήγορα διαλύθηκαν όμως μπροστά στις καινούργιες εικόνες που παρουσιάζονταν μπροστά στα μάτια μου. Μια ταχαπνούλα, με μαύρα πονηρά ματάκια, πείραζε ένα γέρο με άστρα μαλλιά και βαμμένο μουστάκι που περπατούσε τσακισμένος στα δύο:

«Γέρο, τα γεράματά σου. . .»

Ήταν ένα ρεφραίν πολύ της μόδας εκείνη την εποχή. Ένας-δυο θανάτι το σιγοτραγουδούσαν, κάποιος άλλος το σφύριζε ανάμεσα στα δόντια του.

Ήμουνα βυθισμένη σε έκσταση και θαυμασμό και δεν ήθενα, ούτε μετά το τέλος της παρουσίασης, άφου ξεχύθηκε όλο το άνθρωπο κίμα στους δρόμους κι' έβουσαν όλα τα φώτα του θεάτρου, — αν δεν μ' άνακαίνιτε ένας ταξιθέτης και μ' επανέφερε στην πραγματικότητα.

Στο δρόμο περπατούσα μηχανικά, θαμπωμένη, έλαιομένη από ό,τι είχα δει. Είχε σουρουπώσει κι' όλας κι' ένα μουντό φως έδειχνε ότι θα σκοτεινιάσει σε λίγο. Έτρεμα από μέσα μου, μην άνταμώσω τον πατέρα μου που τον γυρισμό. Εύνηχως που οι δικοί μου δεν είχαν γυρίσει ακόμα, — κι' έτσι ο «καταστροφικός» μου δεν είχε της δυσάρεστες συνέπειες που φοβόμουν.

**

Ξέρετε τί είναι μια «έμμονη ιδέα», πρό παντός για ένα παιδάκι; Ένας πειρασμός, ένα άχόρηγο σκυλάκι που το τρώει νύχτα-μέρα, όσπου να ικανοποιηθεί εκείνο που έβαλε στο μυαλό του. Βέβαια, δεν ήμουνα νήπιος, είχα περάσει κι' όλας τα έντεκα και πατούσα στα δώδεκα, στο περιορισμένο όμως πλαίσιο που μεγάλωσα, δεν μου είχε τύχει ποτέ εύκαιρία να γνωρίσω από κοντά τον κόσμο, — τον πραγματικό κόσμο με όλα τα θέληγτρα και της άμορφής του. Και μια φορά που έπαιχε όσαν το νεογέννητο πουλάκι, γ' άνοιξο τ' άδύνατα φτερά μου για να πετάξω, ξεφεύγοντας από ένα γαλήνιο όνειρο, προς την άπύομη πραγματικότητα, ένοιωθα βαθιά ένα παρ-

πνο, έναν πόνο, μια νοσταλγία. . .

Γιατί; γιατί να μη ζήσω κι' εγώ έτσι; Γιατί να μη χαρώ τη ζωή, που είναι τόσο άμορφη; Χίλιες εικόνες χωρίς συνοχή, χίλιες άσυνάρτητες σκέψεις βασάνιζαν την παιδική μου φαντασία.

Και μια μέρα, επαναστάτησα. . .

Κάθε βράδυ, στής όκτω άκριβός, καθόμαστε στο τραπέζι. Ο πατέρας μου γύριζε κατακοιρασμένος απ' τη δουλειά του, κι' ήταν μια γλυκιά στιγμή γι' αυτόν να παίρνη στα

Η Ζαζά, ως Βασίλισσα του Κινηματογράφου.

γόνατα τα παιδιά του και να μās ρωτά για τα μαθήματά μας.

Μας μιλούσε στην καθαρική, βαθεία έλληνικά όπως έλεγε η μητέρα μου, μας βοηθούσε στα «γραπτά» μας, μας έξηγουσε ένα δύσκολο μάθημα που δεν καταλαβαίναμε. Πότε-πότε μας μιλούσε για την 'Ελλάδα και για την άμορφη πατρίδα του τη Μάνη.

Εκείνο το βράδυ, δεν θυμάμαι πως ήθελε ή συζητήσει «για το μέλλον μας». Ήταν ένα κεφάλαιο που μελετούσε πολύ η μητέρα μου, γιατί πανεύνοια πως τα παιδιά της θα γινόνταν όλα σπουδαγμένα.

Τόν Γιόργιο, έλεο ο πατέρας μου, θα τον κάνω γιατρό, τον Γιάννη δικηγόρο και τον Άμμοσθένη έμπορο. . .

Και τη Ζουζού τί θα την κάνεις; πετάχτηκε ο Γιόργιος.

— Άν είναι καλό κορίτσι — αυτό ήταν ό συνθησμένος πρόλογος — θα την κάνω μια καλή ράφτρα. . .

Ράφτρα! Τί πρόστυχα, τί χυδαία άντήχησε στ' αυτιά μου αυτή η λέξη! Δεν μπόρεσα να

κρατηθώ.

— Εγώ, μπαμπά, είπα θαρρετά, θα γίνω πειρομάντωνα!

Στη στιγμή, μετάνοιωσα για την τόλμη μου. Ο πατέρας μου έγινε μονομιάς κατακόκκινος, ή φλέβες φούσκωσαν στο λαιμό του, σαν να ήθελαν να τον πνίξουν. Κι' έδεχτηκε το μεγαλύτερο έστερο χαστούκι που μπορούσα ποτέ να άνειρευτώ.

— Ά, να χαθής, παληόπερμαντωνα!

Η λέξεις «θέατρο», «επιμαντόνας», «κορίστας» ήταν, σ' εκείνη την εποχή κάτι που δεν το είχαν σε καμιά άπόληψη οι «φιλήσοι» Σμυρνηοί. Δεν ήπηρε χειρότερη όραση για μια γυναίκα από το να την πής: «επιμαντόνας» ή κάτι το συναρπές. Ποτέ δεν είχε άκουσθη, κορίτσι οικογενείας, που σεβότανε τον έαυτό του πρώτα απ' όλα, να τρέφει την έρωσύνη αυτή φιλοδοξία. Φαντασθήτε λοιπόν, σε τί θέση βρέθηκε ο άστυρός, ό πολύ άστυρός πατέρας μου, για να μου δώσει εκείνο το χαστούκι και ν' άφήση να ξεχυθή όλη η περιφρόνησή του σ' αυτές της λέξεις:

— Ά, να χαθής, παληόπερμαντωνα!

Τό μανιούλο μου ήταν κατακόκκινο, φλογισμένο και σφόγγιζε τα πύρινα δάκρυα που άνάβλιναν μονομιάς απ' τα μάτια μου, στεκόμουν όμοιος με το μέσοπο ψηλά, χωρίς να ντραπό καθόλου για ό,τι είχα πει. Κιόταξα κατάματα τον πατέρα μου και το βλέμμα μου, θολό απ' τα δάκρυα, δεν έδειχνε ούτε μετάνοια, ούτε μνησικαλία, μονάχα μια θέληση, ένα πόθο που ξεχειλίσε να πραγματοποιήσω το μοναδικό ιδανικό μου.

Κανείς, στο τραπέζι, δεν είχε λέξη. Η μητέρα μου, τ' άδελφια μου, με κίτταξαν με συμπόνοια, κανείς όμως δεν τολμούσε να βγάλει τομηνιά μπροστά στον πατέρα μου. Δεν έβαλα μπανά στο στόμα μου κι' όταν σηκώθηκα απ' το τραπέζι, τράβηξα κατ' εύδειαν για το κρεβάτι μου.

**

Όλη τη νύχτα, δεν έκλεισα μάτι. Στο κεφάλι μου μέσα στριφογύριζαν, σαν άήσυχια πουλιά, χίλιες σκέψεις, χίλια σχέδια, χίλια όνειρα. Η ψυχή μου επαναστατούσε για το φέροσμο του πατέρα μου, — ένοιωθα κι' όλας μια βαθιά άποστροφή, μια άηδία για την κοινωνία που κατατρέχει και προσπαθεί να πνίξη ένα καλύτερικό ταλέντο αντί να το ενθαρρύνει και να το άποστηρίξει. . .

Και το πρωί, ένα λαμπρό άνοιξιότιμο πρωινό, ή ποότες άγρίδες του ήλιου που φώτισαν το χλομό, ξεγυμνωμένο προσώπιό μου, με βοήκαν έτοιμη κι' άπορυσταμένη.

Θά έφευγα απ' το σπίτι, άφου ο πατέρας μου δεν ένοιωθε να μ' άφήση να πραγματοποιήσω ό,τι είχα στο νοι μου και θα έβγαινα στο θέατρο.

Τό θέατρο: τί δυνατός μαγνήτης, αυτές ή δυο λέξεις, — μαγνήτης στον όποιο δεν μπορούσα ν' άντιστάθω!

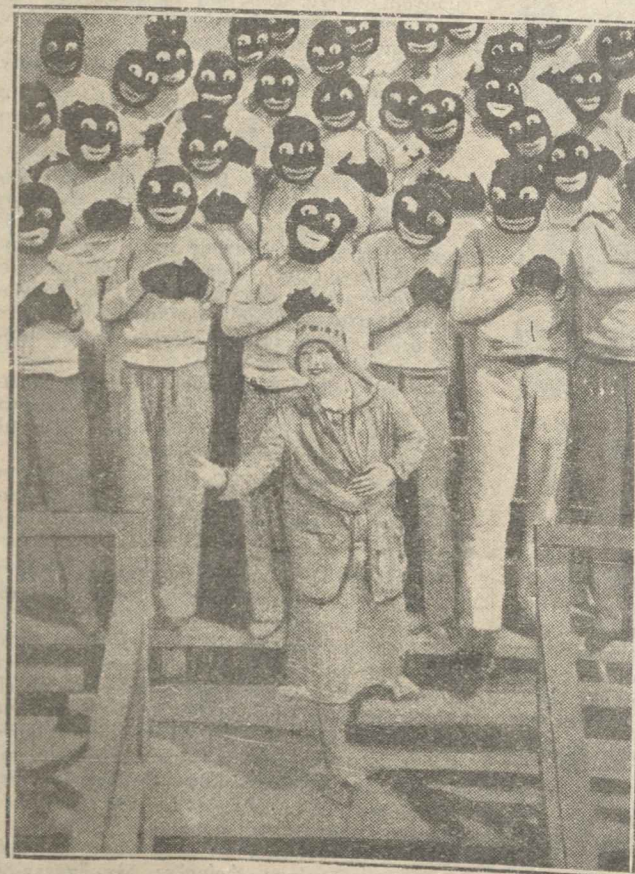
Βέβαια, μόνταν δύσκολο να σκεφτώ να θέσω ες ένοχόμειαν άμέσως το σχέδιό μου, — να το σκάσω όληαπ' απ' το σπίτι μου, — προτού είμαι όλοσδιόλου σίγουρη ότι θα μπορούσα να βοώ μια θέση στο θέατρο. Πάντως θα ήμουνα σεν έμφυλαχής: και στην πρώτη εύκαιρία που θα μου παρουσιάζονταν, δεν θα δίστασα ούτε δευτερόλεπτο. Άκούς εκεί, να γίνω. . . ράφτρα!

Και μέσα στο παιδικό μυαλό μου, το σγέδιο καταστρώνονταν, όρπιζε, δεν έπρεπε δά να πευμένο μιν άπόληνη εύκαιρία, αλλά να κιντάξω να τη δημοπρατήσω, με τα μικρά κι' άόμματα μέσα που δέχεται — και με την άπόληνη πεπαιδία της έπαυχίας.

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

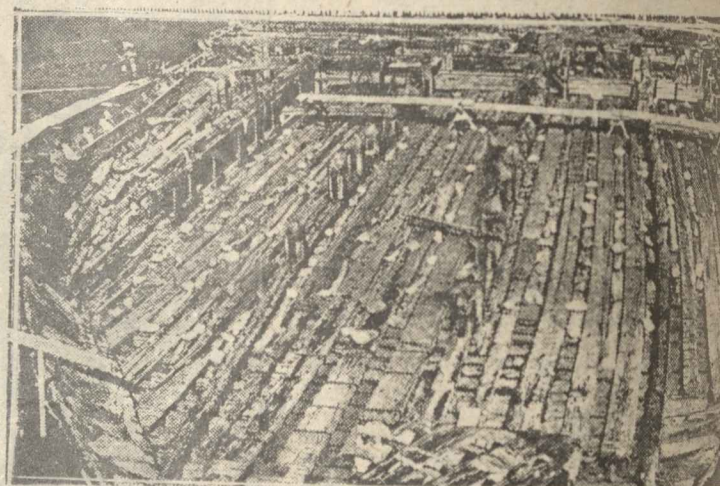

Ἡ Λεΐλα Χαΐαρς, μιὰ ἀπὸ τῆς νεώτερες ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου κατέλαβε πολὺ γρήγορα ἐξαιρετικὴ θέσι στὸ Χόλλυγουντ, χάρις στὴν φωνή της ποὺ εἶναι τόσο γοητευτικὴ ὥστε καὶ ἡ ὁμορφιά της.

Τὸ χαριτωμένο καὶ πρωτότυπο αὐτὸ μπαλέτο πρόκειται νὰ λάβῃ μέρος σὲ μιὰ διηλοῦσα ταινία-ὀπερέττα ποὺ θὰ γυρισθῇ ἐντὸς ὀλίγου στὸ Χόλλυγουντ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὡς γνωστόν, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Νέμι, τῆς ἐπαρχίας τῆς Ρωμῆς, πρὸ αἰώνων βυθισθῆναι οἱ πλοῖται ποὺ περιεῖχον τοὺς ρωμαίων ἀντοκρατόρους Καλλιγούλα. Ὁ Μουσοῦλινι ἀπὸ τὰς ἀνελέησιν καὶ πρὸς τοῦτο διέταξε . . . νὰ ἐκκενάσῃ τὴν λίμνην. Πράγματι ἐπειτα ἀπὸ μεγάλα ὑδραυλικά ἔργα, ἤρξατο καλύπτεσθαι τὰ βυθισμένα πλοῖα. Ἡ εἰκὼν μας, παριστᾷ τὸ κῆρυγμα τῆς ναναρχίδος τοῦ Καλλιγούλα, ὅπως ἐνεφανίσθη πρὸς τὸν λαόν.

Ἐνα ὑποβλητικὸ ταμπλό τοῦ νέου ἱστορικοῦ φίλμ «Τὸ πνεῦμα τῆς Θρησκείας», στὸ ὁποῖο λαμβάνουν μέρος ἡ Λίνα Όουερ, ἡ Ράντ καὶ ἡ γνωστὴ Τζάννιτ Λώφ.

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Στίχοι καὶ Μουσικὴ :

ΤΑΓΚΟ

Γιάννη Παπαδημητρίου

ΑΡ. 3

Εἶναι δυστυχής !!!
Υποφέρει ἀπὸ ρευματισμούς
Υποφέρει ἀπὸ ἄρθριον

Εἶναι εὐτυχής !!!
Ἐθεραπεύθη πλήρως
διὰ τῆς
Gichticin

Gichticin διοκία καὶ ἄλλοι ἄλ. **A. HAERING Goldach (Suisse)**

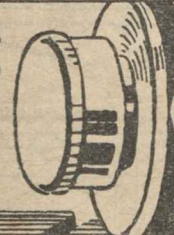
ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ - ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΔΗΓΙΑΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ : **Φ. ΜΑΡΧ** ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7 - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ : **ΙΩΑΝΝ. ΜΠΙΤΣΟΣ** ΕΡΜΟΥ 21 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΞ

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ

ΜΕ
ΤΟ

ΕΥΓΚΑΛΑΝ
Frostsalbe
Wortzeichen gesch.

ΕΥΓΚΑΛΑΝ

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ **Φ. ΜΑΡΧ** ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΘΡΑΚΗΣ **Ι. ΜΠΙΤΣΟΣ** ΕΡΜΟΥ 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

TANGO

Στίχοι και Μουσική:

Γιάννη Παπαδημητρίου

Moderato

mf

p

cresc

f dim et rit.

p a tempo

mf

dolcissimo

(h)

cresc

f

dim

Refrain con Canto

Στό ρως της σε-λή-νης και των ασ-τροντήμα-τιά, — έ-

αποροσο

συ δα μου εβύ — νης του έ-ρω-τος τη φω-τιά. — Που

το — σον εη-του — θα εαν έ-ρη-μο πειά που-λι,

mf

cresc

f

dolce

έ-ε-να που έ-λο πο-θού-σα τό λά-γνα σου φι-λι. Στο λι.

1. 2.

mf dolce

mf

sf

Το ΓΑΛΛΟ ΒΛΑΧΑΣ

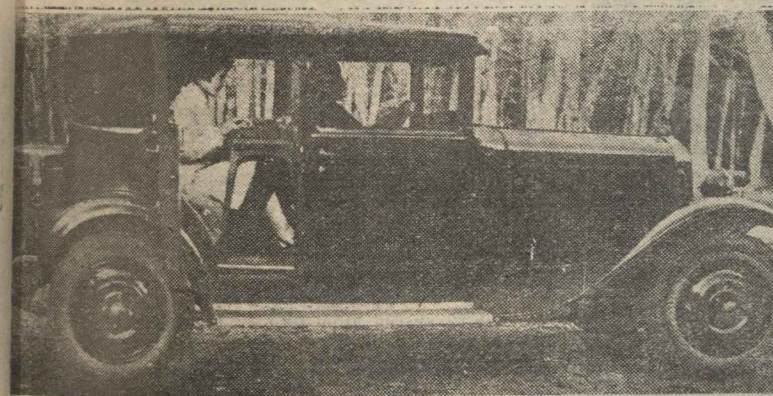
ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

Περιέχουν όλα τα απαραίτητα στοιχεία δια την
κανονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδιοῦ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΝΕΣΤΛΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ
«ΠΕΡΙ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Πρὸ ὀλίγου τὸ Ἰταλικὸν Κράτος συνεφιλιώθη μετὰ τὸ Βατικανόν. Ἐνθαυτῇ οἱ βασιλεῖς τῆς Ἰταλίας ἐπεσκέφθησαν διὰ πρώτην φορὰν Ἰπὸν. Ἡ φωτογραφία τοῦς παριστά κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἀπὸ τὰ παπικὰ ματα, ἐν μέσῳ τῆς παπικῆς αὐλῆς μετὰ τὰς μεσαιωνικὰς στολὰς.

Ἀμερικανοὶ μίλιζουσ-μὲν ἐγκατέστησαν σὲ αὐτοκίνητό, τοὺς τὴν δακτύλου τοὺς μετὰ τὴν μηχανὴν τῆς, καὶ ἐτοιχοποιποιοῦν τὸν χρόνον τῆς μεταφορᾶς τῶν διὰ τὰ κάμνον τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν.

Τὰ παιδιὰ τῶν βασιλέων τῆς Γιουγκοσλαβίας : ὁ πρίγκιψ Τομιόλαβ, ὁ διάδοχος Πέτρος καὶ ὁ πρίγκιψ Ἀνδρέας.

Οἱ προληπτικοὶ ἄμερικανοὶ ἔχουν σὲ κακὸ νὰ συναντήσουν κάποιον σὲ σκαλιδά. Φυσικὰ ἡ πρόληψις ἀποτρέπει τὸ ἀμερικανικὸ Πικτυογκόδερ — ὅταν ἔχει κανεὶς τὴν τύχη νὰ συναντήσῃ τὴν γοττευτικὴ Ντόρις Χίλλ πού βγαίνει ἀπὸ τὰ παρασκήνια.

Στὸ Λονδίνο ἀρχετέες γυναῖκες ἀνέλαβον ὑπερσοίαν ὡς ἀστυφύλακες τῆς τρυφᾶς κινήσεως.

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕ

Τὸ σενάριο τῆς ταινίας αὐτῆς, ποὺ παίχθηκε τελευταίως στὸ «Αἰτωκὸν» εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν Στράτιος Κόρφι, ποὺ εἶναι καὶ ὁ σκηνοθέτης γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ ἐταιρεία «Σοφία».

Τοὺς κυριώτερους ρόλους παίρνουν ὁ Ἰβάν Μοζζοῦκιν (πρίγκιπ Βόρις), ἡ Κάμεν Μπόνι (Ἑλέν ντ' Ἀβάντσο), ὁ Ντανιέλ Ντόλσον (Φεντόρ), ὁ Ε. Μπέργκ (Βασίλειος Κόρφι), ὁ Ζωρὴ Σερόφ (Στρατηγὸς Λοβαν) καὶ ὁ Ε. Ἀλμπέρτι (Στρατηγὸς Ντουρνόφ).

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς: Ὁ πρίγκιπ Βόρις Κοῦριμτσκι, νεαρὸς ἀξιωματικὸς τῆς αυτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ ὑπασιπότης τοῦ αυτοκράτορος (ἡ ἱστορία αὐτὴ συμβαίνει πρὸ τῆς ἐπανάστασης τοῦ 1917) ἐπέστρεψε στὴν Ρωσία. Εἶχε κάνει ἕνα μεγάλο ταξίδι στὴν Εὐρώπη, ἦταν ὅμως εὐτυχὴς ποὺ γύρισε στὴν πατρίδα του.

Στὸ τραῖνο ποὺ τὸν πῆγανε στὴν Πετροῦπολιν, εἶχε κάνει τὴν γνωριμία μὲς ἀγνωστῆς μὲ ἀρκετὰ περιεργό τρόπο. Ἦταν μὲ νέα, μελωδιστὴ καὶ ὁμοία, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς ὁμιλητὲς τοῦ τραίνου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν καταλάβαινε τὴν γλῶσσά του, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ πολλὰ ἄλλες καὶ ὅπου κυριαρχοῦσε ἡ ἰταλική. Ὁ Βόρις, ποὺ μίλουσε αὐτὴ τὴ γλῶσσα, συνωμύλησε ἰταλικά μὲ τὴ νέα καὶ ἔγινε ὁ πρόθυμος διερμηνεὺς τῆς ὁμοίας. Ἡ ἀγνωστὴ εἶπε τὸ ὄνομά της: τὴν ἔλεγαν Ἑλέν ντ' Ἀβάντσο: ἀνέκδοτο ὁμοίωμας σὲ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, γιὰ τὴν ἦταν ἡ ἐνδοχώρα τῆς εὐγενείας. Στὰ σύντομα, ἡ Ἑλέν, ἀντελήφθη ἔξωφρα ὅτι εἶχε γίνει θύμα κλοπῆς. Τὸ διαβάτη ὅτι καὶ τὰ χροῖα της ἔχουν ἐξωραυνῶν. Δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν στενοχώρια της. Ὁ Βόρις τὴν παρητήρησε.

— Μὴ χολοῦσάτε, εἶπε.
— Μὰ τί θὰ κάνω; φώναξε ἡ νέα, πρέπει νὰ φθάσω στὴν Πετροῦπολιν, τὸ γλυγοῦτερο.
— Μὰ θὰ φθάσετε, εἶπε ὁ Βόρις.
— Ὁχι, εἶναι ἀδύνατο. Μὲ τί μέσα τώρα, ἀφοῦ δὲν ἔχω καὶ χαρτιά.
— Σὰς κάνω μὲ πρῶτασι, εἶπε ὁ Βόρις, σὲ τὸνο προσοβαρὸ καὶ μασοστέο, θέλετε νὰ περῶστε γιὰ γυναῖκα μου; Ἐτοὶ θὰ διορθωθῶν δια.

Πράγματι, ἔχθισαν στὴν Πετροῦπολιν χωρὶς κανένα ἠμῶδο. Ἐνὰς φίλος ὅμως τοῦ Βόρι, ποὺ συνταξίδευε μαζί τους, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους τὸν στὴν Πετροῦπολιν ὅτι ὁ Βόρις παντρεύθηκε, καὶ ἔτσι ὅταν ἔχθισαν ἐκεῖ, συγγενεὶς καὶ φίλοι, τοὺς ὑποδέχθηκαν σὺν πραγματικῶς νεονύμφους.

Καὶ τώρα ὁ Βόρις καὶ ἡ Ἑλέν εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἐξοικονομήσουν τὴν κοινωδία τοῦ γάμου καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ ζοῦν μαζί στὸ δαμῶμα τοῦ Βόριδος. Αὐτὴ ἡ συγκοινωνία μὲ μὴ γυναῖκα μυστηριώδη καὶ χαριτωμένη ἔφερε πολλὴ γρήγορα τὸν Βόριδα σὲ μὴ κατάστασι τὴν ὁποία δὲν ὁμολογοῦσε ἀκόμα σὸν ἐαυτοῦ καὶ ποὺ ἦταν, πράγματι, τὸ πῶ ἀπὸ τὸ πῶ περὶ τοῦ πράγμα ποὺ λεγότανε ἔρωτας.

Δὲν ταλμοῦσε ὁ μὸς νὰ τὸ ὁμολογήσῃ στὴν Ἑλέν, γιὰ τὴν δὲν τὴν καταλάβαινε ὁμοία, καὶ φοβότανε μὴπως τὴν ἐρεθίσῃ παραείναι τὴν γυναικία αὐτὴ κατάστασι. Μὰ μὲρα ὅμως, ζήτησε ἀπὸ τὴν νεαρά γυναῖκα λίγα λεπτὰ συνομιλίας, καὶ τῆς ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸ του.

Ἡ Ἑλέν, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ἤρεθε καὶ ἀκούμισε τὸ κεφάλι της ἐπάνω στὸ στήθος του.

Αὐτὴ τὴ φράση, θὰ παντρεύονταν ἀληθινά, καὶ ὁ γά-

Ὁ Ἰβάν Μοζζοῦκιν σὸν ρόλο τοῦ πρίγκιπος Βόριδος καὶ ἡ Κάμεν Μπόνι σὸν ρόλο τῆς Ἑλέν.

ΣΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡ

ὁ Βόρις, ἀπὸ τὸ μένος μὸλις μποροῦσε νὰ μῆ. Μὲ τὴν μεγαλειότητα τοῦ σολῆ, ζήτησε ἀπὸ Ντουρνόφ νὰ διατάξῃ παύσαντας τὴν ἐξορία γιὰ τὴν καὶ τοῦ ἡ ὁποία ἐπέστρεψε γιὰ τὴν ἰστορία. Ἐτοὶ εἶχε ὑποταχθῇ τὸν φροδοφόρο ἐργάτη.

Ἡ Ἑλέν ἦταν μέσα στὸ τραῖνο, ὅτι εἶχε σωθῇ ὅταν πῆγε στὴν μέση στὸ διαμέρισμα τῆς παρουσιάστῃς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπεσταλμένου τοῦ ἐπαναστατικῆς κόμματος, ὁ ὁποῖος τὴν διέταξε νὰ παρὼν ἄλλο σταθμὸ καὶ νὰ γυρίσῃ στὴν Πετροῦπολιν. Ἡ Ἑλέν ἀνέστη.

Ἐκπληρώθηκε ὅτι τὸ παρελθὸν τῆς εἶχε θάνει, ὅτι ἀγαποῦσε τὸν Βόριδα καὶ ὅτι ποῦσαν νὰ τὴν σκοτώσουν, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤλπιζε σὲ τὸν κόμμα τῆς.

Τότε ὁ ἀνθρώπος ἐξηγήθηκε πῶς ἔγινε ἡ Ἑλέν δὲν ἤλπιζε δὲν θὰ σώσει αὐτὴν ἀλλ' αὐτὴν ποῦ ἀγαποῦσε.

Ἡ Ἑλέν ἐπέκρινε.

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας μέρας, στὸ μεγαλόπαι παλάτι ἔγινε ἡ λαμπρὰ ὑπόθεσις τῆς ποῖα παρίστατο ὁ τσάρος. Ὁ Βόρις ἦταν ὁ ἀρχὸς, καθύστερ τῆς διςτυχίας του, καὶ ἔγινε τὰ βλέμματά του ἔπαισαν ἐπάνω στὴν Ἑλέν. Κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς μὴ μυσταίναν. Ὁ Βόρις καταλάβαινε ὅτι ἔπαισαν ἐπάνω καὶ ἐκτελεσθῇ τὴν διαταγὴν τοῦ κόμματος καὶ τὸ δῆλο τοῦ γόνου ἦταν μέσα στὸν τόπον.

Τότε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ, μὴ σωτηρὴ πάλιν, ποὺ συγκαταστήσῃ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη νὰ παρὼν τὴν κοινωδία τῆς τῆς τῆς μυσταίναν στὸ πλῆθος, ἔγινε μεταξὺ τοῦ Βόριδος καὶ τῆς Ἑλέν. Ἡ Ἑλέν στὴν ἐκπληρωτὴν του, ἀπήντησε:

— Ἄν βροσκοῖμαι ἐδῶ, εἶναι γιὰ τὴν καὶ τὸν κόμμα ποὺ μὴ ζῆτο, θὰ χαθῶν ἐσένα.

Ὁ Βόρις τὴν στιγμή ἐκείνη δὲν εἶχε δύναμι νὰ πῇ λέξι, ἔπειτα τὴν ἐκτελεσθῇ γύρη. Ἐργὴ ξεχνώντας τὴν τῆς τῆς. Εὐτυχῶς ἡ τῆς τῆς ἐπέστρεψε στὰ χροῖα τοῦ Ντουρνόφ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔδωσε στὸν Βόριδα χαμογελώντας. Ὁ Ντουρνόφ, καὶ εἶχε κατὰ λάβει δια.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰ ἐπαναστάται εἶχαν ἀπὸ γάμῃ τὴν Ἑλέν, σκότωσαν τοὺς ὑπάρχοντες τοῦ Βόριδος καὶ ἔφυγαν μὲ τὴν νεαρά γυναῖκα.

Ὁ Βόρις ἤρεθε τὸ σπίτι του ἀδεια, καὶ ὁ λίγο ὁ Ντουρνόφ παρουσιάσθηκε μὲ δυὸ ἄνδρες.

Ἐρχότανε νὰ πῇσιν τὸν Βόριδα μὲ τὴν κατὰ τὴν ἀνάγκη ὅτι συννομοτὴ κατὰ τοῦ τσάρου. Ὁ Βόρις παρακάλεσε τὸν Ντουρνόφ νὰ τὸν ἀφῇ σὴν ἐλευθερία λίγες ὥρες μονάχα, γιὰ νὰ μυσταίναν νὰ σώσῃ τὴν Ἑλέν ἀπὸ τὰ χροῖα τῶν ἐναντιοφύλων. Ἐπειτα, εἶπε: «ἔξερω τὴν μὴ μυσταίναν νὰ κάνω» καὶ ἔκανε τὴν κίνησιν νὰ γῇ στὸ κρόταφόν του τὸ πιστόλι.

— Αὐτὸ δὲ θὰ διώκονταν τίποτε, εἶπε ὁ στρατηγός.

Οἱ ἐπαναστάται δὶζαν τὴν Ἑλέν, ἀλλ' εἰδοποιήσαν ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα ὅτι ἔγινε τὸ Ντουρνόφ καὶ οἱ ἀδελφονοκοί. Τὸ κατὰ φῆγόν τους εἶχε ἀνακαταρῆθ.

Ὁ Βόρις ἀφοῦ ἔδωσε τὸν λόγο τῆς τῆς τῆς, ὅτι θὰ ξαναγυρῶναι νὰ παραδοθῇ, ἐπῆρε γιὰ τὸ μυστηριώδες σπίτι. Ἐφθασε σὺν χρόνους μὲ τὸν Ντουρνόφ καὶ τοὺς χοροφύλους καὶ τοῦ, ἀλλὰ τὸ σπίτι ἦταν ἀδεια.

Ὁ Βόρις ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Ντουρνόφ, ὄρμησε ἐπὶ τὴν ἑλὴν μὴ τῆς τῆς καταδιώξῃς ἔγινε μέσα στὴν λαμπρὰ μέση στὴ νύχτα, ἀπὸ τὴν πόλιν ἔως τὰ στενωπὰ περὶ τοῦ.

Ἐξωγιν, πυροβολισμοὶ ἐτάραξαν τὴν σιανὴ τῆς νύχτας. Οἱ ἐπαναστάται ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ὁ Βόρις, ἀν καὶ πληγωμένος, πῆρε τὴν Ἑλέν. Τὴν μετέφερε γρήγορα σὸν σταθμὸ, τὴν ἔβαλε σὲ τὸ πρῶτο τραῖνο ποὺ ἔγινε γιὰ τὸ ἔξωφρα: ἐκεῖνος θὰ πῆγαν νὰ τὴν ἀναμύσειαν, ἀν θὰ μποροῦσε, καὶ κῆρυξε, κλονίζοντας μὲ τὸ μέτωπο καταματωμένο, τὸ τραῖνο ποὺ ἔγινε παίονοντας τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑΣ

Ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν ἐορτῶν ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων εἶχε τὴν ὁμοία ἔμπνευσι νὰ διοργανώσῃ ἐκθεσὶν Ἑλληνικῆς Βιομηχανίας, ἡ ὁποία παρουσίασε τὴν ἐργασίαν τῶν περισσοτέρων γυναικῶν ὁργανώσεων τῆς πρωτεύουσας μας.

Ἡ ἐκθεσις περιελάμβανε χαρτοτεχνήματα ὁλων τῶν εἰδῶν, παιχνίδια, φωτογραφίας, κομμοτεχνήματα καὶ διάφορα ἄλλα χωρὶς νὰ ἀπολείψῃ καὶ τάχτης, βάα Κιουτσιεῖας καὶ ἀκόμη καὶ μυστηριώδη εἶδη.

Αἱ πολυτελεῖαι ἦσαν ὅλα κυρία ἀνέκδοτα εἰς τὰς διαφύσεις ὁργανώσεων καὶ αἱ περισσότεραι ἐφοροῦσαν διάφορα κοστούμια: ἄλλη Κορητιώ, ἄλλη Μανιάτικα, ἄλλη Σανταρινὸ καὶ ἄλλα.

Μεταξὺ τῶν ἐκθεμάτων εὐρίσκοντο καὶ ἔργα τοῦ Ὁργανοτροφείου «Ἑθνικὴ Στέγη» τοῦ Ἑθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων, τῆς Ἀμερικανικῆς Περιθάλψεως, τῶν Ἑθελοντῶν Κυριῶν, τοῦ Σινδισμοῦ ἐπὶ Σπίτι τοῦ Κοινοτοῦ, τοῦ Ὑφαντοφυεῖον μῆς Ἀμερικανίδος κυρίας ἐν Κοκκινῇ καὶ τοῦ Σανταρινὸ Σπίτι τῶν Ἀμερικανίδων Κυριῶν, τὸ τμήμα τῆς Ἀδὸς Κίτας θυγατρὸς τοῦ ἐπὶ τῶν ἀνασκαφῶν καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως ὑπῆρξε μεγάλη καὶ ὀφείλονται θεομὰ συγκαταστήσει εἰς τὴν Κυρίαν Εὐφροσύνην Χατζηλαζάρου καὶ Διδά Ἑλῆν Παπαδημητρίου διὰ τὴν λαμπρὰν διοργάνωσιν, εἰς τὴν ὁποία ὀφείλεται ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως.

Ἑλληνίδες σὺν αὐτῆς τιμῶν τὴν Ἑλλάδα καὶ χωρὶς νὰ κόπτονται δι' ἀδύνατον δικαιοματικὸν φῆγον ἐργάζονται συστηματικὰ καὶ χωρὶς ὁρμηθῶν.

Η ΜΟΔΑ

Εἶναι λοιπὸν γεγονὸς ὅτι ἐμάχονταν ἡ φούστες τῶν φορεμάτων: Αὐτὸ βεβαίως τοῦλάχιστον δὲς εὐτυχισαν νὰ ταξιδεύουν ἐφέτος. Εἰς τὰ Παρισιὰ κέντρα δὲν βλέπετε ἄλλο παρὰ φορέματα τῶν ὁποίων ἡ φούστες ἀγγίζον τὸ ἔδαφος μερικὰ δὲ τῶν ἄκρων ἐφῶρεσαν καὶ ὀφρῆς, ἴσως διὰ νὰ ἔχουν τὴν ἀπόλησιν νὰ τῆς σηκώνουν μὲ μὴ χαρτομένη κίνησι προκειμένου νὰ χορεύουν.

Τὸ πρῶμα ὅμως ἀκολουθεῖ κανονικὴν πορείαν. Στῆς βραδινῆς τοιαύτης παρατροπῆς ἀνεξαρτήτως, ἀν δὲ ὀφρῆς, τοῦλάχιστον φούστες ποὺ νὰ ἀγγίζον τὸ ἔδαφος ὁλοτρόπως. Στῆς ἀπογευματινῆς τοιαύτης ἡ φούστες εἶναι κατὰ τὴν κοντινέρας καὶ γιὰ φορέματα τοῦ ὁμοῦ ἡ φούστα φορεῖται 4 δάκτυλα κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο. Τώρα αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ συνηθίσουμε βαθμὸν δὲ διότι εἶναι θὰ φοροῦνται πάντοτε: Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ δείξῃ ὁ καιρὸς μόνον.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ μαλλιά. Δὲν τὰ ἀφήνουν νὰ μακρύνουν ἐντελῶς, ἀλλὰ τὰ ἀφήνουν μακρύτερα ὁδὸς ὥστε νὰ γίνονται μπονιλάτες καὶ νὰ στολίζουν τὸν λαμὸ γιὰ νὰ ταυρίζουν καλλίτερα μὲ τοιαύτητα βραδυνῇ. Προσοχὴ ὅμως, διότι τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ κτενίσματος ἀπατεῖ ἐντελῶς ἰδιαίτερον κοκκιτῶν.

Καὶ γιὰ νὰ ποῦμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ καπέλα, τὰ χειμωνιάτικα καπέλλα εἶναι κατὰ τὸ πλείστον μικρὰ κολλὰν εἰς τὸ μέτωπο καὶ ποὺ κατεβατὰ πίσω σκεπάζοντα ὁλον τὸν λαμὸν. Συνηθίζονται ἐν τούτοις καὶ τὰ χλοάα, τῶν ὁποίων ἡ βασιλεία δὲν θὰ ἐκλείψῃ ποτέ.

Μερικῆς κυρίας τὰ προτιμοῦν πάντοτε, διότι τὰ κλῶς κολακεύουν ἰδιαίτερος.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ποῖν ὀλίγοι εἶναι ἐκείνοι ποὺ ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ μιλῶν ὁμοία καὶ νὰ εἶναι εὐχάριστοι εἰς ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀκούουν.

Ἀποφύγετε τὰ ἐμφωνήματα, ἀποφύγετε τὰ κομπῶδη ἐπὶθετα καὶ δὲν συνιστᾶτε μὴ

ΚΟΥΖΙΝΑ

Ρε 6 α ν ῖ. — 100 δο. βούτυρο φρέσκο, 80 δο. πατατάλευρο, 100 δο. ζάχαρι ψιλὴ, 8 αἰγὰ 1 κουταλάκι σόδα, ὅμοια βαλίλλας, Λουλένομο τοῦ βοῦ τυρὸ μὲ τὴ ζάχαρι ἐπὶ 10—15 λεπτὰ τῆς ὥρας, προσθέτομε τοὺς κροκούς ἐνᾶνα καὶ ὕστερα τὴν σόδα καὶ τὸ ὕομα. Ὑστερὰ κτυποῦμε τὰ ἀσπράδια νὰ γίνουν μαρέγκα καὶ ἀνακατεῖομεν βαθμὸν οἰζοντες εἰς τὸ βούτυρο μὰ κουταλάκι ἀσπράδια μὰ πατατάλευρο.

Ἐχομεν ταπὶ ἀλειμμένο μὲ βούτυρο καὶ ἀλευρομένο καὶ οἰζονμε μέσα τὸ μῆμα.

Πρέπει νὰ ψηθῇ 40 λεπτὰ τῆς ὥρας σὲ αἰγανὸν φουρνὸν καὶ δὲν ψηθῇ πασπαλίσομε μὲ ψιλὴ ζάχαρι καὶ κόβομε εἰς κομμάτια μπακαβατότα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Π ὥς νὰ βάφετε μόνῃ σας. — Πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ προμηθευθῇτε καλὴν βαφὴν καὶ νὰ βεβαιώθητε ὅτι εἶναι φρέσκια, διότι ἐνᾶς χημικὸς μὸς ἔλεγε κάποτε ὅτι τὸ μόνον ποὺ δὲν κατ'ὀρθοσιν νὰ ἀνακαταλῇσιν εἶναι πῶς νὰ διατηροῦν τὰς βαφὰς χωρὶς νὰ ὑπόκεινται εἰς ἀλλοιώσεις, διὰ τοῦτο τὰ μεγαλύτερα ἐργαστήρια τῆς Εὐρώπης μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς χρόνου ἀποσύρουν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τὰς βαφὰς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιτολῆσαν, μὲ ζυμίαν τὸν.

Ἀκολουθοῦν δὲ νὰ ἐπιτύχετε καλὸν βάμμα, πρέπει νὰ ἔχετε πολλὸν μεγάλο ἀγγεῖον διὰ νὰ τοποθετήσῃτε τὸ πρὸς βαφὴν ὑφάσμα καὶ νὰ τὸ ἀνακατεῖτε διαρκῶς ἐφ' ὅσον βράζει. Ἐκείνο ποὺ θὰ σᾶς συνιστοῦσα ἐπίσης εἶναι πρὸς τοῦ χρησιμοποιήσετε τὴν βαφὴν νὰ τὴν περῶσετε ἀπὸ ἕνα τοιλάριον πυκνὸ ἢ διπλὸ διὰ νὰ πισθῇτε ὅτι εἶναι καθαρά.

Διὰ τὰ ἀπορροῦντά σας τὰ χρησιμοποιήστε κατὰ σαπωννάα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιούμενα ὅπως τὸ λουλάκι βοηθοῦν τὰ ἀπορροῦντά σας νὰ ξανακρίνουν τὸ ἴδιο χροῖμα ποὺ εἶχαν πρὸ τοῦ πλυνίματος.

Πάντως ἀν πρόκειται νὰ βάψετε πράγμα ἁγῖον καὶ θέλετε νὰ ἐπιτύχετε καλὴν ἀποτέλεσμα, ἀπορροῦντε νὰ ἀποκαθῇτε εἰς ἕνα καλὸ βαφεῖον, διότι εἰς τὸ σπίτι δὲν ἐπιτυγχάνον παρὰ μόνον οἱ εὐκαλοὶ χρησιμοποιοῦνται.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀ γ ρ ι κ ῶ ν α ν. — Θὰ ζητήσετε ἀπὸ τοῦ ἐργαστήριον μὴ γὰρ τῆς μύρας καὶ θὰ πῆνετε ἕνα κουταλάκι γλυκοῦ τοῦ πρὸι νηστικὰ καὶ ἕνα τὸ βράδυ ποῖν κομμοῦνται ἀνακατεῖομε σὲ νερό.

Φ ῖ γ η ν. Ἐ 6 δ ο μ ᾶ δ ο ς. — Ὅλην χροῖα ἐκτελεσθῇ θὰ σᾶς ὁμολογήσῃ.

Μ α ρ ῶ ν τ α ν Μ. — Ἡ βαρετίνη εἶναι καλὴ. Προτιμήσατε τὴν στεριλίξ. Ἡ Ροδαλίνη δὲν φέρνει σπυρᾶα, ἰδῶ σας εἶναι. Προτιμήσατε τὴν Χιόνα.

Ἰ α τ ῖ ν ε ῖ α ν. Π ε ῖ ρ ο ῦ α. — Συνεχίζω τὰ τῆς συμπεριφοράς κατὰς βλέπετε. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας ἀπαντῶ: Ἡ κυρία ποὺ ἐκάλεισιν σπῆς δὲν κῶναι ὕστερα ἐπισκεψῇ ἄλλὰ αἱ ἐκτελεσθῇ τῆς κῶνουν γιὰ νὰ εἶδῃ προσηγοῖν. Ὅσο γιὰ τοὺς νεονύμφους πρέπει αὐτοὶ νὰ κῶνουν πρῶτον ἐπισκεψῇ ἀν θέλουν ὁχέοντες.

Φ ὁ ς α. — Τὸ καλλίτερον καλλίμα διὰ τὸ νυθᾶν σας εἶναι σκούρο κροτὸν μαλλῶν πρῶσινατό.

Ἐ λ. Κ ο κ κ. Π ὁ ς τ α ῖ ν τ. — Θὰ τσακίσῃτε τὸ μυλῆτο σας εἰς τὴν μὴν γυναικίαν, διότι ἡ γυναικίαν ἀφῆκε ἐπισκεψῇ μόνον διὰ τὴν κυρίαν τοῦ σπιτοῦ.

Χ ε ῖ ρ ο φ ε ῖ τ η μ ῖ ν η ν. — Ἐνταῦθα. — Βεβαίως τὰ ἀνδρῶν εἶδη κατενίσματος δὲν ταυρίζουν εἰς τῆς γυναικῆς. Ὑπάρχουν εἰδικῆς λεπτοκαμωμέναις ἀπὸς διὰ τὰς κυρίας, μᾶλλον συνήθως μὲ χρυσοῦ διακόσμηση. Ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ ἀγνήκα σαφῆτα ἐλαφρὰ διὰ τὰς κυρίας, ὡς καὶ ἀνατιήρες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ ἐμφάνισις τῆς πρώτης σφῆρας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ο Κοινόκοινο Κοινό, έραστής της βασι-
λίσσης Μαρίας των Μεδίκων, αναθέτει
στον έμπιστό του Ρινάλδο να ανακαλύψει
τη διαμονή της Γιζέλλας, η οποία είναι ε-
κτενμένει με το νεαρό μαρκήσιο Σένκ-
Μάρς που σκημαίνει κ' ο πατέρας της. Ο
Ρινάλδος ανακαλύπτει τα ίχνη της Γιζέ-
λλας και ο Κοινόκοινο σπεύδει εις συνάντησίν
της. Ο Ιππότης Κατεστάν φθάνει στην κα-
τάλληλη στιγμή για να σώσει την Γιζέλλα
από τους δυνάστες του Κοινόκοινο. Κατόπιν,
μεταβαίνει στο πανδοχείο της «Χήνας»,
συμπλέκεται με ξη μισόβου του στρα-
τάρχου και καταφεύγει σ' ένα δωμάτιο
που πέφτει αναίσθητος. Έν τω μεταξύ ο
μαρκήσιος Σένκ-Μάρς, Ιππότης θεράπων
της Μαριών Δελόρι, την συνοδεύει ως το
μέγαρον του στρατάρχη. Ο Κοινόκοινο συλ-
λαιώνει την Γιζέλλα, την ελευθερώνει
όμως η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων
που έχοται μαζί με την γυναίκα του.]

(Η συνέχεια.)

14. Ο Λουδοβίκος ΙΓ' είχε απομακρυνθή ήδη.
Κατά διαταγή του, ο Κατεστάν προχωρούσε
στο πλευρό του. Ο Λουί και οι εταίροι
ήκολούθησαν. Όταν εξηφανίστησαν, ο Κοινόκοι-
νος έστράφη προς τους ανθρώπους του.

— Κύριοι, εκατό χιλιάδες λίβρες σε κείνον
που θα μου παραδώσει τον άνθρωπο αυτό. Έ-
κατο χιλιάδες!

Και ενώ οι όλοφθοροι του Κοινόκοινο καθήρε-
σαν σχέδιο εκστρατείας κατά του Ιππότη, αὐ-
τός με το μέτωπο λάμπον εκ χαράς και υπε-
ρηφανείας προχωρούσε πλησίον του Βασιλέως.
Ο χρυσός και η τιμές κυλούσαν πάνω στο κε-
φάλι του.

— Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα ήταν τόσο
εύκολο να κλέψω κανείς την τύχη του, εκέ-
πτετο.

— Έν τούτοις, είχαν φθάσει στις πύλες των
Παρισίων και ο Βασιλεύς έστάθη.

— Εύχαριστώ, διότι με συνοδεύσατε, Ιπ-
πότα!

— Μεγαλειότητα, εγώ πρέπει να είμαι εὐ-
γνώμων διά την τιμή που θα είναι δι' εμέ α-
νόμηνος τιμητική πάντοτε.

Ο Βασιλεύς προσέθεσε:

— Ενθυμήθητε την λέξη· που σ' ελπα-
— Όταν θα λάβετε ανάγκη να με ιδίτε ήμέ-
ραν ή νύκτα, παρουσιάσθητε στο Λούβρο, ζη-
τήσατε τον κ. δέ Βιτρού και είπατε την λέ-
ξιν «Μεδόν».

Και ο Βασιλεύς απομακρυνθή εν καλπαμφ.
Ο Κατεστάν έμεινε προς στιγμήν επί τό-
που εκπληκτός.

— Μπα! ελτε τέλος. Ίδου ή τύχη φεύγει
πάλιν καλύπτουσα! Και εγώ που ένόμιζα ότι
την έπασα απ' τα μαλλά.

— Εξέκρινε κατάπαν καταστρόφοντας τον
ισολογισμό του. Είχεν ήδη εις βάρος του τέσ-
σαρας έχθρους. Τους δύο τους εγγνώριζε.

— Ήταν ο Σένκ-Μάρς και ο Κοινόκοινο. Οι δύο
άλλοι του ήταν άγνωστοι. Έμάντευε όμως
ότι το μίσος των δεν ήταν μικρότερο έναντιον

ΜΙΣΘΑΙΩΜΑ ΖΕΙΒΑΙΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

του.

Τον Λαφεμά, τον Ρινάλδο και τους άλλους
δεν τους ελογάριαζε.

— Ωραία την έχω, εκέφθη.

Και προσέθεσε μετά τινα λεπτά σκέψεως.

— Αν έφηνγα πάλιν διά το Κατεστάν;

— Άλλ' άμείως έψωσεν υπερήφανα το κε-
φάλι.

— Εγώ να φύγω; θα ήταν ανανόημα! Έχω
άλλως τε αποστολή τώρα. Πρέπει να σώσω
αὐτόν τον μικρό Βασιλέα που με έσωσε!

Και εξηκολούθησε τον δρόμο του διά να
ώχουσαι πάλιν.

— Διά να σώσω τον Βασιλέα, εκέφθη,

πρέπει να κτιπώ τον δούκα της Αγκουλέ-
μης, τον πατέρα εκείνης!

XVI

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΝ

Είνα ή 22α Αυγούστου και την έκτη έσπε-
ρινή ώρα στο μέγαρον του Κοινόκοινο μόνος ο
στρατάρχης δ' Αγκω και ο Ρινάλδος συνο-
μιλούν.

— Η νέα εκείνη, Ρινάλδε, με μισεί, λέ-
γει ο Κοινόκοινο με ύφος θυμωμένο και απογο-
ητευμένο.

— Εκδικηθήτε.

— Τι θέλεις να είπης, Ρινάλδε;

— Να συλλάβετε τον δούκα της Αγκουλέ-
μης την στιγμή που θα νομίζει ότι δεν έχει
παρά να μεταβή στο Λούβρο διά να λάβη το
στέμμα.

Ο Κοινόκοινο παρετήρησε με βλέμμα θανα-
μοι προς στιγμήν τον μικρό του.

— Υπομονή, τόν είπε.

— Δώσατε λοιπόν το σημείον.

— Έπειτα ο Ρινάλδος έδωσε στον κύριό του
ένα φαλίδιο.

— Τρεις σταγόνες κάθε βράδυ, εξηκολού-
θησε ο Ρινάλδος. Ο Λορέντζος που μου το
έδωκε βεβαιώνει ότι με αυτό θα σ' απατή-
ση εξοχότατε, ή νέα ή όποια δπως είπατε σ' ε-
μείς!

— Και πόσος χρόνος θα χρειασθί;

— Οκτώ μέρες!

— Οκτώ μέρες! επιθύρρις ο Κοινόκοινο. Κα-
τώφθα να εξαγοράσω μια υπηρεσία της
Βασιλίσσης. Θα αρχίσω από αύριον.

Και ο Κοινόκοινο ελαφρως κατήλθε και διη-
νύνη προς το Λούβρο.

Την ίδια ώρα, ή Έλεονώρα Γαλλιά ήλθε
στο μικρό σατάκι της γεφυράς, όπου είχε τον
βοτανικό Λορέντζο.

Η Έλεονώρα μόλις αντίκρυσε τον περίφη-
μο βοτανικό, τον παρετήρησε με ανήσυχον
βλέμμα.

— Ήλθε, είπε ο Λορέντζο.

— Φαίνεται ότι ο ευγενής σύζυγός σας θέλει να τελειώ-
νη γρήγορα της δουλειάς του. Ή νέα θα πίνη
κάθε βράδυ τρεις σταγόνες επί οκτώ μέρες
και μετά θα αρχίσω ή ενεργεία του δηλητη-
ρίου. Σιγά-σιγά το σώμα της θα γεμίση εξαν-
θηματα τα όποια θα μεταβληθούν σε πληγές
και το πρόσωπό της ύστερα θα παραμορφωθή.

Η Έλεονώρα εφρικίασε. Το βλέμμα της
έλαμπε!

— Έπειτα, εξηκολούθησε ο Λορέντζο,
ιδού και το άλλο δηλητήριο που προώριζα να
προμηθεύσω σ' εσάς.

— Δαίμονα, μάντευσε την σκέψη μου.

— Εκείνος που το πίνει δεν πεθαίνει άμέ-
σως. Μένει δηλητηριασμένος έφ' όσον ζή μέ-
χρι της ώρας που θα διατάξω ο δηλητηρια-
στής να πεθάνη. Ο Βασιλεύς ζή δηλητηρια-
σμένος μέχρι της στιγμής που θα διατάξετε
να πεθάνη.

— Αυτό είνε όνειρο, είπε ή Έλεονώρα.

— Έπειτα έσπευσε να εξέλθω απ' το τρομερό
εκείνο σπίτι. Το πρόσωπό της ακτινοβο-
λούσε.

— Ω! τώρα έχω να ενοασθώ κ' εγώ. Ο
θάνατος ενός Βασιλέως δεν μου άρει. Θέλω

καταγίδα, κατα-
στροφή, πλημύρα
από αίματα!

— Έκείνος που-
στά σ' ένα τραπέ-
ζια και άρχισε να
γράφει.

— Υψηλότατε. Απόψε ή Έλεονώρα
θα δηλητηριάσει τον Βασιλέα της
Γαλλίας ο όποιος κατά πάσαν πιθανότητα
ποθάνη εντός οκτώ ήμερών. Όστε λάβετε
μέτρα σας.

Τό έδωσε σ' ένα υπηρετή να το φέρη
δούκα της Αγκουλέμης.

— Αν σ' έρωτήσω, τόν είπε, να πεί
δύ σου το έδωκε ο άνος, ο όποιος σε κα-
τα στο Μεδόν έπροφύττεισε, ότι θα
λεύσετε.

XVII

Η 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1646

Μετά την συνάντησή του με τον Βασι-
λέα, τον Ρισσέλι, τον Αγκουλέμ και τον Σένκ-Μάρς, ο Κατεστάν έπαισε
στο ξενοδοχείο του «Μεγάλου Έρριου».

— Φύγετε!... αὐτοί θα είναι ίσως πολύ
άργα.

Και εξηφανίσθη. Ο Κατεστάν έστάθη προς
στιγμήν σκεπτικός.

— Να φύγω; είπε. Να φύγω χωρίς να έπα-
νίδα εκείνη, που ταράσσει της σκέψεις μου;
Ποτέ! Άς έλθουν όλοι! Είμαι εδώ και θα
τοίς άνασταψίσω!

Επύθησε επί του Φτεροπόδη και άρχισε να
τρέχει προς το Παρίσι. Όταν έφθασε στο ξε-
νοδοχείο του «Μεγάλου Έρριου», είχε νυχτώ-
σει. Αφίκε τα όλοια και ακολουθούμενος
υπό του Κογολίνου, ο όποιος εκτός ενός ξί-
φους έθεσε στην ζώνη του δύο εγχειρίδια και
ένα πιστόλι, διηνύνη προς το μέγαρον του
δουκός της Αγκουλέμης. Όταν έφθασε μωρο-
στά στην πόρτα έσήμανε ή ένδεκάτη ώρα της
νύκτας.

Ευρέθη προς στιγμήν στο σκοτεινά και έφε-
ρε το χέρι επί της λαβής του ξίφους του. Έ-
νόμισε ότι ευρέθη κλεισμένος μέσα σε τάφο.
Σιγά-σιγά όμως τα μάτια του διέκριναν μα-
κριά προς το βάθος ένα μικρό φως. Προσώ-
λησε όχι χωρίς συγκίνηση και ευρέθη σ' ένα μι-
κρό στρογγυλό δωμάτιο εις στο μέσον του
όποιον ένας φανός φώτιζε με αμυδρό φως
τα πέριξ. Μία κλίμαξ υπογείου άρχισε στο
άκρον του δωματίου. Ο Κατεστάν άντελήθη
δι εκεί έβηκε να κατέλθη.

Θά παρενθώ, εκέφθη, σε σκηνη πα-
ρομοία με την του ξενοδοχείου της «Χήνας».

Όλοι συνομιτούν. Ο Αγκουλέμης, ο Κονέ,
ο Ρικξής όλοι θέλουν να γίνουν Βασιλείς.

Πόσα Βασιλείς δι' ένα και τον ίδιο θρόνο!

Κατήλθε την κλίμακα και ευρέθη εντός υ-
πογείου έχοντος στο βάθος άλλη κλίμακα και
προς τα δεξιά, τρεις πόρτες εκ των όποιων ή
μεοσία ήταν κλειστή.

Ο Κατεστάν έπλησιασε στην πόρτα αυτή,
εκ της όποιας ήκούοντο ήθηροι, διά να κτυ-
πήση.

Αίρνης όμως μία φωνή ήκούσθη από μέσα.

— Κανείς δεν γνωρίζει το μουσικό της πόρ-
τας και δυνάμεια, κύριοι, να δηλώσω μεν εν
πύση ασφαλεία. Έν τούτοις, επειδή ο
πρίγκηψ το ζήτη, πήγαινε, παιδί μου, Σένκ-
Μάρς, να παρασυνάττης στο υπόγειον.

— Έχει καλώς. Υψηλότατε! ήκούσθη ή
φωνή του Σένκ-Μάρς.

Ο Κατεστάν ως έξ έντοτικον ευρέθη με
ένα πήδημα πίσω από μια άνοχη πόρτα!

Ήταν κωρός. Ο Σένκ-Μάρς ένεφανίσθη
σε λίγο και άνελθον έτοιμοτετήθη στην χορ-
φή της κλίμακας εκ της όποιας είχε κατέλθη
ο Κατεστάν. Φώναξε:

— Είμαι εις την θέσιν μου, Υψηλότατε!

— Πολύ καλά, παιδί μου! ήκούσθη λέγονσα
ή φωνή, την όποια ο Κατεστάν ένόμιζε ότι
γνωρίζει.

— Η φωνή αυτή! ήμθύρρις ο Κατεστάν.

— Άλλ' είναι το προσωπικό του δάσους

του Μεδόν, με την άοριστη έλλειδα ότι θα τον
έβετε επί τα ίχνη του δουκός της Αγκου-
λέμης.

Η 22α Αυγούστου έφθασε. Ο Ιππότης έ-
φτασε, ακολουθούμενος από τον Κογολίνο
έμπιστον έπίσης, έφθασε πρό της οικίας του Με-
δόν και ή καρδιά του εκκέντησε στη θεά της
τρελλής, ή όποια όλοένα ενδεδυμένη εφαι-
νετο να τον περιμένε.

Ο Κατεστάν άρπικεύσας έπλησιασε και ε-
χαρήθηκε με σεβασμό. Η τρελή όμως δεν
έφάνη ότι τον είδε και έμεινε με τα μάτια
προσλωμένα μακριά, ενώ τα χείλη της έμψ-
θίζον.

— Δεν θα έλθω εκείνη. . . Ούτε αὐτός
θα έλθω. . . έφηναν και οι δύο. . . δεν έχω
πιά κόρη ούτε σύζυγον. . . Είμαι σωμα χω-
ρίς ψυχή.

Κατόπιν είδε τον Ιππότη και με την ταχύ-
τητα με την όποια οι τρελλοί άλλαζουν διαθέ-
σεις, άρχισε να τον χαμογέλι.

— Μου άρέσει, Ιππότη. Θέλεις να διαβά-
σω την τύχη σου στο χέρι σου; Άλλοτε ήξερα.
Να ιδώ. . . Ω! τί αίμα. . . πόσο αίμα. . .

— Έχεις έχθρους. . . έχθρους τρομερούς, Ιπ-
πότα. . . Πατρώ σε παραφυλάτουν. Πρό-
σεχε τον καρπό, τον όποιο θα τρώγης. Είναι
δηλητηριασμένος. Πρόσεχε τον έλαιον, τον ό-
ποιο έλεις. Κρύπτει εγχειρίδιο κάτω απ' τα
ποσάκια. Πρόσεχε την γυναίκα, που σε έ-
γκαλλίξετα. . . Φύγε, φύγε πολύ μακριά αν
θέλεις να σωθής.

Αφίκε κατόπιν το χέρι του Ιππότη και α-
πομακρυνθείσα άνήλθε πάλιν την κλίμακα
καυχάμενος. Έπειτα έστράφη και πάλιν και
έκτεινεν προς το χέρι εφώνους:

— Φύγετε! . . . αὐτοί θα είναι ίσως πολύ
άργα. . . Φύγετε!

Και εξηφανίσθη. Ο Κατεστάν έστάθη προς
στιγμήν σκεπτικός.

— Να φύγω; είπε. Να φύγω χωρίς να έπα-
νίδα εκείνη, που ταράσσει της σκέψεις μου;
Ποτέ! Άς έλθουν όλοι! Είμαι εδώ και θα
τοίς άνασταψίσω!

Επύθησε επί του Φτεροπόδη και άρχισε να
τρέχει προς το Παρίσι. Όταν έφθασε στο ξε-
νοδοχείο του «Μεγάλου Έρριου», είχε νυχτώ-
σει. Αφίκε τα όλοια και ακολουθούμενος
υπό του Κογολίνου, ο όποιος εκτός ενός ξί-
φους έθεσε στην ζώνη του δύο εγχειρίδια και
ένα πιστόλι, διηνύνη προς το μέγαρον του
δουκός της Αγκουλέμης. Όταν έφθασε μωρο-
στά στην πόρτα έσήμανε ή ένδεκάτη ώρα της
νύκτας.

Ευρέθη προς στιγμήν στο σκοτεινά και έφε-
ρε το χέρι επί της λαβής του ξίφους του. Έ-
νόμισε ότι ευρέθη κλεισμένος μέσα σε τάφο.
Σιγά-σιγά όμως τα μάτια του διέκριναν μα-
κριά προς το βάθος ένα μικρό φως. Προσώ-
λησε όχι χωρίς συγκίνηση και ευρέθη σ' ένα μι-
κρό στρογγυλό δωμάτιο εις στο μέσον του
όποιον ένας φανός φώτιζε με αμυδρό φως
τα πέριξ. Μία κλίμαξ υπογείου άρχισε στο
άκρον του δωματίου. Ο Κατεστάν άντελήθη
δι εκεί έβηκε να κατέλθη.

Θά παρενθώ, εκέφθη, σε σκηνη πα-
ρομοία με την του ξενοδοχείου της «Χήνας».

Όλοι συνομιτούν. Ο Αγκουλέμης, ο Κονέ,
ο Ρικξής όλοι θέλουν να γίνουν Βασιλείς.

Πόσα Βασιλείς δι' ένα και τον ίδιο θρόνο!

Κατήλθε την κλίμακα και ευρέθη εντός υ-
πογείου έχοντος στο βάθος άλλη κλίμακα και
προς τα δεξιά, τρεις πόρτες εκ των όποιων ή
μεοσία ήταν κλειστή.

Ο Κατεστάν έπλησιασε στην πόρτα αυτή,
εκ της όποιας ήκούοντο ήθηροι, διά να κτυ-
πήση.

Αίρνης όμως μία φωνή ήκούσθη από μέσα.

— Κανείς δεν γνωρίζει το μουσικό της πόρ-
τας και δυνάμεια, κύριοι, να δηλώσω μεν εν
πύση ασφαλεία. Έν τούτοις, επειδή ο
πρίγκηψ το ζήτη, πήγαινε, παιδί μου, Σένκ-
Μάρς, να παρασυνάττης στο υπόγειον.

— Έχει καλώς. Υψηλότατε! ήκούσθη ή
φωνή του Σένκ-Μάρς.

Ο Κατεστάν ως έξ έντοτικον ευρέθη με
ένα πήδημα πίσω από μια άνοχη πόρτα!

Ήταν κωρός. Ο Σένκ-Μάρς ένεφανίσθη
σε λίγο και άνελθον έτοιμοτετήθη στην χορ-
φή της κλίμακας εκ της όποιας είχε κατέλθη
ο Κατεστάν. Φώναξε:

— Είμαι εις την θέσιν μου, Υψηλότατε!

— Πολύ καλά, παιδί μου! ήκούσθη λέγονσα
ή φωνή, την όποια ο Κατεστάν ένόμιζε ότι
γνωρίζει.

— Η φωνή αυτή! ήμθύρρις ο Κατεστάν.

— Άλλ' είναι το προσωπικό του δάσους

του Μεδόν. Δεν είναι δυνατόν να είναι άλλος
από τον δούκα της Αγκουλέμης.

«Και ο άνθρωπος αὐτός, ο όποιος με κα-
λεί άρπαγα και θέλει να με σκοτώσει, είναι
ο πατέρας εκείνης την όποιαν αγαπώ. . . ε-
κείνος τον όποιο θέλω να σώσω!

Εξήλθε πάλιν στο υπόγειο και διά του α-
νοίγματος της πόρτας την όποιαν ο Σένκ-
Μάρς δεν είχε κλείσει καλά, διέκρινε τον κύ-
κλον των συνομιτών εν μέσω των όποιων άνε-
γνώρισε τον προσωπικό του Μεδόν εκ της
στολής του και τον δούκα της Αγκουλέμης
εκ του προσώπου του που άπεκαλύφθη.

Ο Ιππότης προς στιγμήν κατελήφθη υπό μα-
νίας. Ήθελε να όρμηξη μέσα στο δωμάτιο και
να έλθη προς τον δούκα.

— Θέλετε να σκοτώσετε τον Κατεστάν.

Υβρίζετε εκείνον, που θέλει να σ' σώση και
που προς χάριν σας έρριξε το χειρόκτιό του
κατά πρόσωπο του Κοινόκοινο. Διατί όλα αυτά;...

— Ομιλήσατε, διότι άλλως σ' τρανώ.

Εστάθη όμως στην θέσιν του και άκουσε
σε λίγο τον και τον δούκα της Αγκουλέμης να λέγη:

— Κύριοι! Είμεθα εδώ οι άρχηγοί της εκ-
στρατείας. Πρέπει αὐρα να είμεθα καθ' όλα
έτοιμοι. . . Διότι απόψε, κύριοι, την νύκτα
αυτή δηλητηριάξουν τον Βασιλέα της Γαλλίας!

Η τελευταίος λέξεις έπεσαν σαν κεραυνός
στο κεφάλι του Κατεστάν και τον έκαμαν να
εκβάλη τρομερή κραγή.

Η θύρα του δωματίου άνοίχθηκε άποτόμως
και όκτώ άνδρες βγήκαν φωνάζοντες.

— Προδοσία! Προδοσία!

— Ο Κατεστάν! άκούσθητε πίσω ή φωνή του
Σένκ-Μάρς. Κτυπάτε, Κύριοι!

Οι όκτώ εκείνοι άνδρες ήσαν μεγάλοι άρ-
χιοντες, δούκες, πρίγκηπες, το άθος της Γαλ-
λικής ευγενείας. Σε κάθε άλλη περίστασι θα
έθεθον αντιστοιχία με έμπέσουν έναντιον
ένός μόνον άνθρώπου. Άλλ' ο άνθρωπος αὐ-
τός είχε άκούσει το τρομερό μουσικό και εκρά-
τει την ζωή του στα χέρια του.

Ο Αγκουλέμης από της πρώτης στιγμής
υπόπτευσεν την Έλεονώρα. Υπόπτευσεν την
προθυμία της.

— Είναι κατάσκοπος του Κοινόκοινο! άνέκραξε.

Οι άλλοι έπετέθησαν φωνάζοντες.

— Θάνατος! Θάνατος!

Ο Κατεστάν είχε άνακίσει την ψυχρά-
μιάν του άποσποχόρησε με ένα πήδημα και
εγγύμωσε το ξίφος, το όποιο άρχισε τους τρο-
μερούς έλμγμούς του άναγκάζον όκτώ Είρη.
Δεν πέρασαν στιγμές και το ξίφος έσπασε.

Ο Κατεστάν είδε από το στήθος του όκτώ
αίμας. Έσταύρωσε τότε τα χέρια με μεγαλο-
πρεπή χειρονομία και εκάγχασε.

— Και εγώ που ήλθα στο Παρίσι διά να
ζητήσω τύχη. . . Περιούσια. . . έρως. . .
ζωή. . . χαίρετε!

XVIII

ΚΟΝΙΝΙ ΚΑΙ ΒΙΤΡΥ

Ο Κοινόκοινο διηνύνη, ως είδομεν, προς το
Λούβρο. Καθ' όλην το διάστημα του δρόμου
του, κρατών το φαλίδιον που του είχε δώσει
ο Ρινάλδος το παρατηρούσε με συγκίνηση και
άδμηση.

Οκτώ μέρες, επιθύρρις, και ύστερα ή ή-
περήφανη κόρη του δουκός της Αγκουλέμης
θα ήτοκίνη.

Τέλος έφθασε στο Λούβρο και συνοδεύ-
μενος υπό ευπατριδών διηνύνη στα διαμε-
ρίσματα της Μαρίας των Μεδίκων. Η μεγάλη
στοά ήταν έρημη και ήσυχη. Δεν ήταν πα-
ρό το Λούβρο το φρουδαρχικό του Φίλιππου του
Ώραίου, ούτε το Λούβρο το μεγαλαρεπές του
Φραγκίσκου Α', ούτε το έορτάζον Λούβρο του
Έρριου Γ'.

Έν τούτοις ο Κοινόκοινο εκπλήσσεται. Οι φρου-
ροι δεν τον παρουσιάζουν όπλα και ο Βιτρού
του στέφει τα νύτια, συνομιλών με τον Σαιν
Σιμόν, τον πρώτον άκόλουθον.

(Η συνέχεια εις το προσεχές.)

ΣΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΟ

— Μα, κύριε μου, δεν μπορείτε να ζαν-
παντρευτήτε. . . Άλλοιότιχα, ο μακαρίτης ο
σύζυγός σας το γάμοι καθαρά στη διαθή

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εύχαριστοῦμεν θερμότατα όλους τους ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες μας, καὶ ἰδιαίτερος τοὺς ἀνταποκριτὰς μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς πηγήθησαν μὲ τόσο εὐγενικά λόγια γιὰ τὸν νέο χρόνον, καὶ λυπούμεθα ποὺ δὲν μᾶς εἶναι δυνατόν νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν καθένα ἰδιαίτερος. Ἀς μᾶς συγχωρήσουν, καὶ ἂς δεχθῶν καὶ πάλιν καὶ τῆς δικῆς μας εὐκρινεῖς εὐχῆς.

1. Παλαιολόγου, ἐνταῦθα, Βιβλιοφίλον, Αἴγιον. Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἐγράψαμεν πῶς δόνασθε νὰ ἀποκτήσετε τοὺς προηγούμενους τόμους τῆς Μ. Βιβλιοθήκης. Πρόκειται ὅμως νὰ σημειώσω, διότι οἱ πρώτοι θὰ ἐξαντληθῶν συντόμος. Τὰ ἐμβάσματα εἶτε δι' ἐπιταγῆς, εἶτε διὰ γραμματισμῶν ἐντὸς φακέλλου.—Μ. Θωμοπούλου, Λάρισα, Ἑλκήφθησαν.—Δ. Κατάνογλου, Κονίποιν, Ἑστιάη—ἐν καρῷ.—Κ. Γεωργιάδην, Θεο)νίκη, Ἑστιάησαν ἐν νέου.—Σ. Ναχαμήλην, Θεο)νίκη. Οἱ «Ἄγιοι Σίχιοι» εἶχαν σταλῇ. Ὁ «Ὁθέλλος» δὲν ἰσχύει.—Α. Κριτικὸν Ἀλεξάνδρειαν, Αἰ 15 δραχ. ἄνθρωποι, Συνεπὶ ἐστάλησαν 4 βιβλία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριτὰί μας δῶν τὰ δελτία φέρουν ἡμερομηνίαν λήξεως 31 Δεκεμβρίου 1929, ὅπως μᾶς τὰ ἐπιστρέφουν ἢ μᾶς στείλουν νέας φωτογραφίας διὰ νὰ τὰ ἀνανεώσωμεν. Φυσικὰ ὅσοι δὲν συννενοφώθησαν πρὸς τὰς ἀναληφθεῖσας ἀποχρεώσεις θέλουν ἀντικαταστήσῃ. Εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου θὰ δημοσιεύσωμεν πλήρη κατάλογον ὅλων τῶν ἀνταποκριτῶν μας. Ἐπίσης καὶ ὅσοι ἐκ τῶν νεωστὶ διορισθέντων δὲν μᾶς ἐστειλαν τὰς φωτογραφίας των, παρακαλοῦνται νὰ σπεύσουν. Εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου θὰ διορισθῶν καὶ ὅσοι μᾶς ὑπέβαλον αἰτήσεις ἐγκριθείσας, ἢ ὅσοι θὰ μᾶς ὑποβάλουν ἕως τότε.

Δ. Πανουργιάν, Λεβάδεια, Δὲν μᾶς εἶναι εὐκόλυν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν αἰτήσιν σας. Ἐκαστος τόμος τῆς Μ. Βιβλιοθήκης στοιχίζει δρ. 5.—Ε. Πιτσέλην, Κοζάνην, Σ. Μαϊστούλον, Θεο)νίκη, Τ. Σπανδάγον, Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 7ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 404)

πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου βραβείου ἦτο διὰ

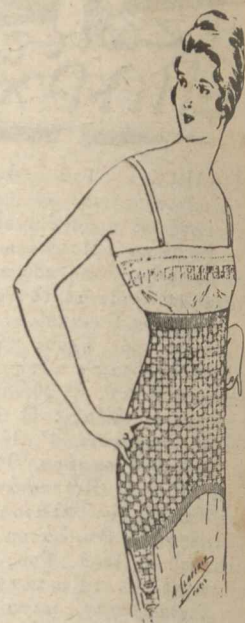
Α'	Δραχ.	3.600
Β'	Δραχ.	2.400
Γ'	Δραχ.	1.200

τὰς τρεῖς πρώτας κατὰ σειράν ἀπαντήσεις.

Εἰς τὰς ἄλλας 7, αἱ ὁποῖαι ἐκρίθησαν ἄξια ἐπαίνου, ἀπονέμεται ἐξαιρετικῶς καὶ χωρὶς νὰ μποῦν στὴν κληρωτίδα, ἀνὰ ἓν ἐκ τῶν 28 δώρων τῶν 100 δρ. Τὰ ὑπόλοιπα 21 δῶρα τῶν 100 δραχμῶν ἀπενεμήθησαν ὡς ἑξῆς διὰ κλήρου μεταξὺ ὅλων τῶν συμμετασχόντων :

1) Αἰγλή Γαλανοῦ, Χαλάνδρι, 2) Γ. Μαζαράκης, Κεραλλήν, 3) Γ. Κουρνοῦτος, Πύργος, 4) Ἀλέξ. Γαλάτη, Ἀθήνα, 5) Μ. Κατράκης, Ἀθήνα, 6) Ἀννουντατά Βισκόντη, Ἀλεξανδρούπολις, 7) Πόπη Δ. Ἀθήνα, 8) Ἑλένη Σακελλαρίου, Θεσσαλονίκη, 9) Νικ. Ἀναγνωστόπουλος, Πάτρα, 10) Δημήτρης Σαραντίδου, Βέροια, 11) Ἀσπασία Παπανικολάου, Πειραιεύς, 12) Μανώλης Σεραφείμ, Βόλος, 13) Ρένα Κονταξή, Πάτρα, 14) Μαρίκα Μανουρῆ, Λάρισα, 15) Κατίνα Δημητριάδου, Θῆβα, 16) Γ. Δημητριάδης, Θεο)νίκη, 17) Ἀντώνιος Ρουμπῆν, Θεο)νίκη, 18) Κοῦλα Νικολαΐδου, Χίος, 19) Νικ. Ροῦσσος, Ἀθήνα, 20) Μαργαρίτα Ἰωάννου, Ἀθήνα, 21) Εὐαγγελία Δεμερτζή, Ἀθήνα.

Πάντες οἱ ἀνωτέρω παρακαλοῦνται ὅπως ζητήσωσιν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ἀνταποσώπως, δι' ἀντιπροσώπου ἢ δι' ἐπιστολῆς τὴν σχετικὴν βεβαίωσιν τῆς ταυτότητός των, δυνάμει τῆς ὁποίας κατόπιν θὰ παραλάβουν τὰ δῶρα των, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, παρὰ τοῦ Οἴκου καλλοντικῶν καὶ ἀρωμάτων ΑἶΝΑ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ (ὁδὸς Βουκουρεστίου 13).

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α.

Πλησίον Σταθμοῦ Ὀμονοίας

Ζῶναι Ἐλαστικαὶ-maillots

Κορσέδες Clavertie

Ζῶναι ἱατρικὰ διὰ

Κυρίους καὶ Κυρίας

Κάλτσαι ἑλαστικαὶ Clavertie

Προσωπιδες Καλλογίας

Κηλεπιδεςμοι

Α.Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑἶΝΑ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ (ὁδὸς Βουκουρεστίου 13).

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ

Ἡ καλλιτέρα σκευασία πρὸς
καλλωπισμὸν τοῦ προσώπου καὶ
πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων
(δὲν εἶναι λιπαρὰ).

Το μυστικὸν τῆς εὐμορφίας
Πωλεῖται παντοῦ.

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Λίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἐνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθῆσυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΔΕΣ)

Νέον Γαλ. φάρμακον
ΥΣΤΑΝθεραπεύει τὴν χρονίαν
Κυστίτιδα καὶ βλεννόρροιαν.

Διὰ νὰ κάμετε μόνοι σας, τὰ

LIQUEURS

τῆς οἰκογενείας σας, μεταχειρισθῆτε τὰ **Extraits NEKTAR**. Μὲ μεγάλην εὐκολίαν καὶ μὲ ἐλαχίστην δαπάνην ἔχετε τὰ διάφορα γνωστὰ Εὐρωπαϊκὰ

Liqueurs.

Πωλοῦνται εἰς τὸ

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὀμόνοια

VITAMIN

Τὸ καλλίτερον χειμωνιάτικο φάρμακον τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων ὁργανισμῶν (χοιραδικοί, νευρασθενικοί, προφυματικοὶ κ. λ. π.

Ἐνῶσις Μουρουνελαίου. Βιταμινῶν καὶ Φωσφορικῶν Ἀλάτων. Ἡ τελευταία λέξις τῆς Ἐπιστήμης.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΤΜΗΜΑ ΟΠΤΙΚΟΝ

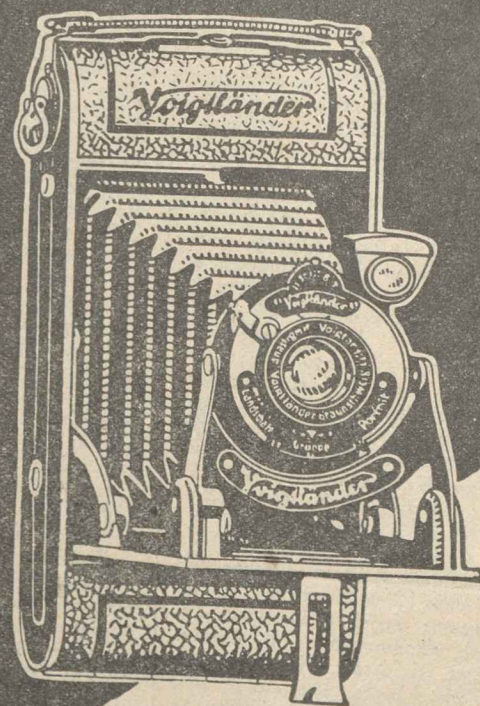
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Τὸ καλλίτερον δῶρον διὰ τὰς ἐορτὰς εἶναι μία φωτογραφικὴ μηχανή. Θὰ εὕρετε πλουσιωτάτην συλλογὴν ὅλων τῶν οἰκῶν καὶ ὅλων τῶν τιμῶν εἰς τὸ Φωτογραφικὸν τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Η ΜΑΡΚΑ
Voigtländer
ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
Bessa

ΚΟΜΨΗ

ΤΑΧΕΙΑ.

ΣΤΕΡΕΑ.

ΦΘΗΝΗ.

ΦΑΚΟΣ 1:7,7

Ἡ Φωτομηχανὴ ποὺ κατέκτησε τὰς ἀγοράς ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀπαραίτητος εἰς τὸν ἀρχάριον Χρήσιμος εἰς τὸν παλαιὸν ἐρασιτέχνην Ἀγαπῇ τὴν εἰς ὅλους τοὺς κατόχους τῆς

Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι Φ. Φ. ΡΩΣΣΗ
Ὁδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου ἀριθ. 28 — Ἀθήναι

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ

Voigtländer

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(Εἰς Δίσκία, Χαΐα)

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος ἔχον χοιμμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν

Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιᾶ Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτῷ Μοσχούλῃ, Ἀθήναι.

Ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρεῖον
Χαγιάδου Τρικούπη 14, ΑΘΗΝΑΙ

Δέν μᾶς χρειάζεται πλέον ἄλλο
φάρμακο σπῆτι !! Σοῦ ἔφερα

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ἀπ' αὐτήν θά πέρνῃς κάθε βράδυ
ἓνα κουταλάκι καὶ δέν θά ἔχῃς
πλέον οὔτε πονοκεφάλους οὔτε
ζαλάδες οὔτε δυσκοιλιότητα.

Βλέπεις; τὸ σῆμα τοῦ Προσκυνητοῦ καὶ
ἡ ὑπογραφή Prodel εἶναι ἡ ἐγγύησις

